

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GESTOLE CLAIM

Nr 2023

NEDERLAND : 35 Cr.
BELGIE : 5 Fr.

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GESTOLE CLAIM

N° 2023

NEDERLAND : 35 Cr.
BELGIE : 5 Fr.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE GESTOLE CLAIM

HOOFDSTUK I.

AAN DE RAND VAN DE HEL.

Het was in het midden van November en de zon verscheen maar weinige uren boven de horizon, terwijl de koude vinnig was, toen John Raffles, Charles Brand en James Henderson langs de oevers van de Porcupine in het Noorden van de Staat Alaska trokken. Na een reeks avonturen, die niet zonder gevaren waren geweest, scheen eindelijk rust over het kleine troepje te zijn gekomen en reeds enige dagen hadden zij kunnen jagen, zonder dat er zich iets bizonders had voorgedaan.

En toch wisten zij alle drie zeer goed, dat zij zich op dat tijdstip bevonden op nauwelijks een dagreis afstand van de weg, die honderden, ja duizenden gouddelvers volgden, op zoek naar het gele, kostbare metaal.

Natuurlijk was het geen gebaande weg, dorpen vond men daar niet, zelfs geen gehuchten, en alles lag dik onder de sneeuw, heuvels en dalen, rivieren en bossen. Maar de een trad in de voetstappen van de ander, de ene sledge volgde op de ander en zolang het niet opnieuw zou gaan sneeuwen, was dit spoor duidelijk te volgen over de

eindelooze vlakte. En dat was dan de weg, die tenslotte moest uitlopen op het dal, dat de sage reeds «De Goudvallei» had genoemd, ofschoon er nog geen enkele graver was teruggekeerd met het stellige bericht, dat hij daarginds goud had gevonden, voldoende althans om alle moeite, alle ontberingen, honger en koude, gevaren van allerlei aard te lonen. Zulke geruchten zijn ook bijna nooit te controleren. Zij ontstaan plotseling, iedereen gelooft er aan, of wil er aan geloven, en in een ongelooflijk korte tijd verzamelen zich aan het begin van de weg de duizenden, die gehoor geven aan de lckstem van het goud, dat er dikwijls niet eens is! Tien procent van al die duizenden is goed uitgerust met stevige sleden, sterke honden, voortreffelijke wapens, verduurzaamde levensmiddelen, tenten en dekens, alles wat er nodig is om zulk een onderneming te laten slagen. Daarop volgt de grote meerderheid, die lang niet zo goed is toegerust en tenslotte de honderden, die het er maar op wagen, die in hun onnozelheid geloven, dat het met die

koude niet zo erg zal zijn, dat men in geval van nood toch wel een slede zal kunnen huren, die niet het minste begrip hebben van het felle verzet, dat de natuur zelf biedt tegen de stormloop van de mens en die komen opdagen in veel te dunne plunje, zonder behoorlijke wapens en die al spoedig worden uitgeschakeld, terzijde geworpen als waardeloos uitschot.

Velen hunner komen om het leven en anderen, die sterker zijn, scharen zich bij het grote leger der gewetenloze schurken, die nemen wat zij niet zelf bezitten, die beginnen met het stelen van een paar trekhonden, en die al spoedig van kwaad tot erger vervallen, tot zij niets anders meer zijn dan bandieten, voor niets meer terugdeinzend.

Meer en vlugger dan ergens anders verandert in deze streken de mens in weinig meer dan een dier. De strijd om het bestaan maakt hem harder dan de ijsblokken, die hij moet stukslaan om een weinig water te bemachtigen en kouder van hart dan de sneeuw, waarover zijn moede voeten gaan. Ieder is zich zelf hier het naast en wie zich zwakker toont dan de ander, die gaat ten onder, die wordt vertreden.

Maar Raffles verkoos die weg niet te gaan. Hij wilde eindelijk eens tot rust komen, na die aansenschakeling van voorvallen, die weliswaar in verbinding stonden met de jacht, maar niet op dieren!

Het laatst hadden de mannen vertoefd in de hut van Hale, de eenzame pelsgager, gelegen bij de samenvloeiing van de Yukon en de Porcupine en van daar waren zij hun tocht begonnen. Zij beschikten op dit oogenblik over een goede slede en tien honden. Hun wapens waren voortreffelijk in orde en alleen raakte hun munitie op. Nog een paar dagen en dan zouden zij wel genoodzaakt zijn, de mensen weder op te zoeken, de bewoonde streken, om de voorraad aan te vullen. Als gevolg van een noodlottig ongeluk waarbij de slede half gekanteld was in

een open plek op het ijs, hadden zij een kist met duizen geweerpatronen verloren en dat was inderdaad een ernstig verlies, onder deze omstandigheden, ernstiger dan het gemis van een paar grote blikken gedroogd vlees en een waterketel, die daarbij ook verloren waren gegaan.

Voor het overige waren zij van alles goed voorzien. Zij hadden een grote tent, warme dekens, vis genoeg voor de honden, goede, warme klederen en slaapzakken.

Brand had reeds een paar zilvervossen geschoten en Raffles had een bruine beer gevelde, wiens vlees voortreffelijk smaakt, vooral wanneer men gezond is, een stevig gebit heeft en in de buitenlucht verblijft!

De zon nijdde reeds weder naar de kim en binnen een half uur zou die eigenaardige duisternis zijn ingetreden, die geen dag meer is en nooit geheel nacht wordt, toen Raffles liet halt houden aan de zoom van een klein bos, en op een plek, goed beschut tegen de ijzige wind door een hoge rots, waar op dit oogenblik geen spoor van plantengroei viel te bespeuren, ook niet op de plekken, die door de sneeuw niet bedekt konden worden, omdat de helling te steil was.

Die dag had de jacht niet al te veel opgeleverd. Het was alsof de dieren verjaagd waren door de nabijheid van al te veel mensen die zij zelden te zien kregen, maar die zij als het waren roken, ondanks de grote afstand.

Brand had in de vlucht een paar sneeuwhoenders geschoten met zijn laatste hagelpatronen en dat was alles geweest.

— Wij zullen hier blijven, vrienden en ons kamp opslaan! zei Raffles. Mij dunkt dat de plek niet kwaad gekozen is. De rots beschut ons tegen de wind, de rivier kan ons wat vis verschaffen, als we maar de moeite nemen om een bijt te hakken en wij zullen hier niet zo gemakkelijk kunnen worden overvallen!

— Vrees je daar dan voor Edward? vroeg Brand verbaasd, terwijl hij reeds

de dikke riemen losgespte, die de lading op de grote slede bevestigd hielden.

— Ik geloof dat daar ruimschoots aanleiding toe is! Brand, volgens mijn berekening kunnen wij hier niet ver verwijderd zijn van de Goudvallei.

— Minstens vijf dagen!

— Dat is in deze streken niet veel! Maar het krioelt hier stellig nog van kerels, die verlegen zijn om een span goede honden, een paar juist schietende geweren of alleen maar geld. Hale zei, dat dicht bij deze plek een nederzetting moet zijn, die als het ware bij toverslag uit de grond is gerezen. Zij ligt op ongeveer een halve dagreis van «Goudvallei». De naam is «Yellow Heaven».

— Nu, misschien had men beter gedaan, ze niet «De Gele Hemel» te noemen! zei Brand ernstig. Hel, dat zou een betere benaming zijn! Is daar werkelijk goud gevonden Edward.

— Ja. In kleine hoeveelheden nog maar, maar goud is er gevonden! Anders zou het ook onverklaarbaar zijn, dat zo velen de verschrikkelijke tocht ondernemen, waarvan meer dan de helft nooit terugkeren. En ik moet Yellow Heaven bezoeken, Brand.

— Waartoe?

— Om er onze voorraad munitie aan te vullen!

— Geloof je dat je die daar zult kunnen krijgen?

— Oh, daar ben ik zeker van! Indien er zulk een nederzetting wordt gesticht, Brand, is het eerste huis steenvast een kroeg, het tweede een speelhuis en het derde een wapenwinkel! Van die regel wordt nooit afgeweken! En het tekent de toestand! Handelaars in munitie en wapens worden hier spoedig rijk!

— Ik wilde dat wij daar reeds weder vertrokken waren! Die nederzettingen zijn meestal erger dan de gevaarlijkste havenplaatsen die ik maar ken: Honkong, Singapore, Madras!

— Dat ligt aan de omstandigheden, Brand! zei Raffles. Gouddelvers zijn meestal niet de allerbeste elementen

en de strijd om het bestaan maakt hun inborst niet zachter! Chopin kom eens hier!

Een grote hond, die zeer veel geleeke op een Ierse wolfhond, ruig en hoog op de poten en die los had meegelopen kwam dadelijk op Raffles toespringen. Het dier had nog geen week geleden toebehoord aan een ongelukkige, krankzinnige Pool, die als een kluzenaar leefde en onder zeer tragische omstandigheden zijn droevig leven had beëindigd te midden van sneeuw en ijs. De hond zou zeker om het leven zijn gekomen, indien de drie mannen zich niet over hem ontfermd hadden. Zijn meester was een groot kunstenaar geweest en had het dier de naam van Chopin gegeven en die had hij ook behouden.

Spoedig had het dier zich sterk gehecht aan de drie Engelsen en vooral aan Raffles, ofschoon die volstrekt geen moeite deed, de vriendschap van het dier te winnen.

Henderson had het als volgt aan Brand verklaard, zonder een spootje van naijver en als de natuurlijkste zaak van de wereld:

— Dat is de invloed, mijnheer Brand, die van Mylord uitgaat. Niemand kan zich daartegen verzetten, ook geen beest, geen paard en geen hond. En toch kijkt Mylord nauwelijks naar hem om!

— Het is heel natuurlijk, James! had Brand geantwoord, daarmee was de zaak afgedaan.

Raffles keek de hond eens goed in de ogen, die vlak voor hem was komen zitten. Nu en dan verschoot er een zonderling, groen licht in die ogen. Raffles wist dat zijn woeste aard nog geenszins getemd was. Het dier was bijna geheel verwilderd naast zijn krankzinnige meester en moest maar zien, hoe hij zijn eigen levensonderhoud bijeen zag te scharrelen. Zie, nu sperde hij de vreselijke muil open en daar blonken twee rijen vervaarlijke tanden, blinkend wit en scherp als stalen messen, in staat om de hard-

ste beenderen met een enkele hap te kraken! Zonder een spoor van vrees streelde Raffles de hond over de kop en het dier stond op en drukte zich vleiend tegen Raffles aan.

— Wij kunnen het er wel voor houden, dat wij met ons vijven zijn, met die hond bij ons! zei Raffles glimlachend. Ik beklaag de man, die zijn woede opwekt. Zijn we gereed?

— Ja, de tent is opgezet. Henderson maakt het vuur aan. Het schijnt kouder te zullen worden!

De trekhonden hadden zich reeds ingegraven, na zich te hebben goed gedaan aan de gedroogde vis en lagen in een kring om het vuur. Alleen een klein tipje van hun zwarte snuit stak boven de harde sneeuw uit.

Het vuur verspreidde een heerlijke warmte en spoedig hing er een ketel boven met een stuk berenvlees in sneeuwwater, dat met wat kruiden geurig was gemaakt.

Na enige ogenblikken konden de mannen het smakelijk vlees eten, en ook Chopin kreeg zijn deel. Daarna staken zij hun pijpen op, spraken nog wat over Londen, kropen onder de tent, wikkelden zich in hun slaapzakken en het duurde niet lang of de vermoenissen van die dag hadden hen doen inslapen. Het laatste wat zij hoorden was het krabbelen van Chopin, die met zijn voorpoten een ligplaats uitholde in de harde sneeuw, half onder de slippen van het tentzeil.

De nacht ging rustig voorbij en de beren hielden zich op een veilige afstand.

Het was duidelijk dat de nabijheid van veel mensen hun schrik had aangejaagd. De drie mannen stonden tamelijk laat op, volkomen uitgerust, al hadden zij op de harde sneeuw geslapen, paktten haastig de tent in, laadden alles op de slede en maakten zich tot vertrek gereed. De honden sprongen reeds vrolijk rond, nu en dan onder elkander krakelend, maar een enkele blik van Raffles was voldoende, om hen weer tot kalmte aan te manen.

Voedsel kregen zij niet. Het is een

harde maatregel, misschien, maar de trekhond in het Noorden wordt pas gevoederd, even voor hij 's avonds gaat slapen, want dan trekt hij het beste. Hij verlangt naar zijn maal en doet haastig, zijn plicht, in de hoopvolle verwachting, daardoor het ogenblik van de voeding te bespoedigen!

Voor Chopin schenen al deze honden een diep respect te koesteren. Zij gromden zachtjes als hij voorbij liep, maar zij waagden het niet, zelfs maar hun tanden aan de nieuweling te tonen.

Brand was nog het spoor van een paar sneeuw hazen nagegaan, en men wachtte tot na de lunch, alvorens op weg te gaan.

Drie uren later zagen zij de eerste sporen van mensen, een omgevallen, wrakke slede, die geheel uit elkaar was geraakt, terzijde van het spoor.

En steeds talrijker werden de bewijzen van menselijk leven. Men vond ledige petroleumblikken, dozen die voor geweerpatronen bestemd zijn, blikken waarin gedroogd vlees was geweest, oude kleren, allerlei afval.

En een uur later waren de eerste huizen te zien van *Yellow's Heaven*.

Zeker, alleen de zucht naar het goud had een wonder kunnen bewerkstelligen, een dorp van vijftig tot zestig huizen, dat in drie dagen uit de grond was gestampt.

Het is waar dat zij van hout waren, en ruw gebouwd, merendeels van onbehouwen boomstammen, maar sommige waren zeer groot, en dienden als hotel! En toch was hieraan niet langer gebouwd dan drie dagen, maar er was dan ook dag en nacht doorgevoerd en de bouwer had zijn weinige helpers een uurloon van vijftig dollars moeten betalen en toen was het nog bijna onmogelijk, hen te houden, want onweerstaanbaar lokte de stem van het goud.

De verlichting geschiedde overal met behulp van kaarsen, acetyleen of petroleum.

Iets anders was er natuurlijk niet te krijgen. Het schelle licht van de acetyleenbranders was zeer onaangenaam

voor de ogen en slechts weinigen gebruikten het.

De prijs van de petroleum was reeds tot een ongekennde hoogte gestegen, van het oogenblik af dat de sneeuw viel, en om kaarsen werd reeds een verbit-terde strijd gestreden ! Er waren niet minder dan vijftien kroegen en speel-

huizen en er waren twintig winkels, waarvan twaalf, waar drank en levensmiddelen verkocht werden.

In zeven grote herbergen kon men overnachten.

Dat was Yellow Heaven, gelegen aan de rand van de hel...

HOOFDSTUK II.

KLAVERE AAS.

De zon was reeds ondergegaan, toen de kleine karavaan het begin bereikte van de enige straat, welke Yellow Heaven rijk was. Die begon midden in de vlakke, evenals zij in de vlakke eindigde.

Het eerste huis was een kroeg, het laatste een speelhuis.

En er moest wel iets gaande zijn, daar in de goudvallei, want het krioelde op dat oogenblik in de straat van schreeuwende en tierende mannen, die zeker pas waren teruggekeerd, met de zakken vol goudstof en kleine stukjes van 't veel begeerde metaal en die nu uitgelaten hun wilde vreugde hier kwamen botvieren.

Drank en vrouwen, speelkaarten en dobbelstenen, die moesten nu hun beloning vormen voor weken lange onzegbare ontberingen.

Natuurlijk was die enige straat niet verlicht, maar men kon er toch tamenlijk goed zien, want geheel duister wordt het niet op deze breedte.

Bovendien scheen de maan vol en helder aan een strakke, donkerblauwe hemel. Ver in het Noorden beefden de stralen van het Noorderlicht.

Wel brandde er licht in alle drankhuizen, waaruit een woest getier klonk. Men hoorde ook het schelle gelach van vrouwen.

Sommige mannen wierpen in het voorbijgaan een snelle begerige blik op de stevige slede van Raffles en de goed gevoede, sterke trekhonden; het

was duidelijk, dat ook in dit artikel grote schaarste begon te heersen.

Raffles dreef echter de honden met een eigenaardig klappen van de tong tot nog grotere spoed aan, want de drie mannen hadden behoefte aan een goed vuur en een warme maaltijd.

Ongeveer in het midden van de straat verhief zich een groot blokhuis, dat de weidse naam droeg van «Het Beloofde Land».

Er was een soort van veranda voor, te bereiken langs een trapje van vier treden.

En het was zeker het grootste huis van de gehele plaats. Boven de deur was een vergulde ster aangebracht, die waarschijnlijk de ster der hope moest verbeelden !

Men kwam door de voordeur van dunne boomstammen eerst in een soort van voorportaal, en van daar in de grote gelagkamer.

De slede hield hier stil en op het luid geblaf van de honden kwam er dadelijk een zwaarlijvige man met een olieachtig, dik, geel gezicht naar buiten treden, die dadelijk ijverig begon te buigen, na met een snelle blik de reizigers en hun uitmonstering te hebben opgenomen en met een radde stem begon :

— Zoekt u onderdak, u edelheid? Ik heb nog een paar uitstekende kamers ! Op weg naar Goudvallei? U zult behoefte hebben aan rust en voorlichting. Pat Flannagan kan u daaraan helpen ! Engelsens zeker? Hiernaast is de

stal! Goed stroo voor uw honden. Voedsel voor de beesten is in de prijs begrepen. Vier dollar per nacht en per hoofd!

— Met ontbijt, mijnheer Flannagan? vroeg Brand ironisch.

— En met gebruik van de badkamer! Lift naar alle verdiepingen! Eerste klas Jazzband in de danszaal! gaf de olieachtige ler met luidruchtig stemmisbaar en bulderlachen ten antwoord.

— Vier dollar is een zeer aanneembare prijs! zei Raffles. Ge hebt dus twee kamers, naar gij zegt?

— Wilt gij te eten hebben? Ik heb lamsbout met knoflook, en goede groentesoep, schapenkaas en eigen gebakke beschuit!

— Maar dat is een godenmaal! riep Raffles uit. Uw hotel schijnt geheel bezet te zijn?

— Van de wijnkelder tot de droogzolder! antwoordde de ler en opnieuw schudde zijn machtig lichaam van het lachen. En er wordt pret bij mij gemaakt, dat verzeker ik u! Pas vier knappe meiden uit Seattle gekregen! Spelen piano en zingen! Echte kunstenaressen! Eerste prijs van het conservatorium in Nergenshuizen! Maar ze zijn knap, deksels knap! Jim, Jim, lui varken, help met het uitspannen van de honden!

Deze laatste vriendelijke woorden waren gericht tot een neger, die zijn meester in lijfsomvang slechts weinig toegaf, en van wiens zwarte tronie men niet veel meer zag dan zijn glinsterende ogen, want hij had er, wegens de heftige koude, een lange wolle lap een paar malen omheengewikkeld.

Hij kwam dadelijk toelopen en bracht met Henderson slede en trekhonden naar de vrij grote stal, slechts vlak naast «Het Beloofde Land» was door een kaarslantaarn verlicht, die gelegen en waar reeds een paar sleden stonden. Honden echter waren er niet te zien.

Wat Chopin betreft, deze verkoos Raffles niet te verlaten, en liet drei-

gend zijn slagstanden zien, toen de dikke neger hem wilde roepen.

Raffles en Brand, die hun geweren in de foudralen bij zich hadden genomen, gingen de treden van het bordes op, en de eerste zei tot de waard:

— Wij zullen eerst eten en dan moet gij mij eens zeggen, waar ik hier mijn voorraad patronen kan aanvullen. Verkoopt gij ze zelf soms?

— Neen, dat is mijn zaak niet! Maar gij kunt patronen kopen bij Pierre de Fransman, bij Schele Tom en bij Mike De Rat. Als gij wilt zal Jim u aanstonds de weg wel wijzen.

— Dat zal niet nodig zijn! gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Yellow Heaven is niet zo groot. Een van die drie adressen zal ik wel weten te vinden!

— Wilt gij uw geweren soms in bewaring geven?

Raffles nam de man een ogenblik scherp op en zei toen:

— Ik dank u voor het aanbod, Mijnheer Flannagan, maar in deze tijd en in deze streek doet een man beter, zich niet van zijn wapens te scheiden. Zij zijn ons volstrekt niet tot last. En het zou niet gemakkelijk zijn, ons hier nieuwe aan te schaffen! Is dit de gelagkamer?

Raffles had reeds een zijdeur in het portaal geopend en hij behoefde het antwoord op de vraag niet eens af te wachten.

De twee vrienden stonden in een zaal, die zeker wel tien meter lang en acht meter breed was, met een bodem van aangestampte klei, ruwe meubelen en een zelf vervaardigd buffet op den achtergrond, geflankeerd door twee ordinaire petroleumlampen met reflectors van wit geverfd blik.

Er hingen nog een paar van die lampen van de hoge zoldering af, die waarschijnlijk moesten dienen ter verlichting van de speeltafel. Aan een daarvan werd druk gekaart en op de tweede stond een verslete roulette.

In het midden van de zaal stond een geweldig grote kachel van gietijzer, die met hout gestookt kon worden en waarvan de pijp door het dak stak.

Zij verspreidde genoeg warmte om daarbinnen een behagelijke temperatuur in het leven te roepen, die zeker nog aangenamer zou zijn geweest, als er niet zoveel stinkende tabak werd gerookt door de mannen die daar binnen waren. Slechte sigaretten, die in New York zeker geen vijf cent per pakje van tien zouden hebben gekost en die hier voor een kwart dollar gretig aftrek vonden!

Op een kleine tafel naast het buffet stond een gramfoon van groot model, die moest zorgen voor het muzikale vermaak.

Het was een automaat en men kon het muziekinstrument aan de gang brengen door het inwerpen van een zilverstukje van vijftig dollarcenten.

Aan alles was duidelijk te bemerken dat het de heer Flannagan naar de vleze moest gaan. Als het zijn tijd maar uithield, zoals hij zelf met een vertrouwelij knipoojie fluisterend tot Brand zei, die op de helen van Raffles was binnengetreden.

Het geroezemoes in de gelagkamer zweeg voor een kort oogenblik als bij toverslag, toen de nieuwelingen binnen traden.

De speelkaarten bleven een oogenblikje als het ware tussen hemel en aarde zweven, de dansers stonden stil, de neger aan het buffet hield op met het schoonwrijven van zijn glazen, en alleen het ivoren kogeltje van de roulette liet zijn haastig getik horen. De zoeven binnen getreden mannen werden een oogenblikje aandachtig gemonsterd en toen ging alles weer zijn oude gang.

Het geschreeuw, het gelag, het gezang, begon weer. De zaal was aan drie zijden omgeven door een soort van balustrade, en op de gang kwamen de deuren uit van wat misschien logeerkamers waren.

Dicht bij het buffet voerde een trap van die gaanderij naar beneden en op een meter van de ingangsdeur was een tweede.

Er liepen juist een paar zwaar geblankette vrouwen met heel korte rok-

jes vlug over die gaanderij, op de voet gevolgd door een lange, magere man met en geruit boezeroen en daarover heen een manchester buis.

Hij droeg twee revolvers, een op iedere heup en had op het hoofd een hoed van werkelijk reusachtige afmeting, zoals de Mexicanen ze wel dragen.

Het volgende oogenblik was het drielid in een van de kamertjes verdwenen.

Flannagan wreef zich vrolijk in de vette handen en brulde toen, zodat iedereen in de zaal het horen kon:

— Mannen, nieuwe gasten en van de beste soort. Maak een beetje plaats! Zij hebben geen schietvoorraad meer, en dat is speciaal voor jou bedoelt, Schele Tom!

Deze laatste woorden waren meer in het bijzonder gericht tot een kleine man, met een rafelig geel snorretje, wenkbrauwen die van de slapen af schuin naar elkander opklommen, als de opritten van een brug en dronk op dat oogenblik een glas zuivere Whisky, pratende met een derde meisje en leunende tegen het buffet. Hij schreeuwde met een schelle stem terug:

— Ik verwacht de heren graag, Pat! Ik verkoop van alles voor alle wapens onder de zon! Colt en Remington, Winchester, Smith en Wesson!

Flannagan ging ijverig voort met het zoeken naar een tafel die vrij was en vond er tenslotte een in de verste hoek van de grote zaal.

— Gij treft het niet, de jongens zijn juist met hun zakken vol teruggekeerd, ik heb het zelf nog nooit zo vol gezien, schreeuwde Flannagan opgewonden. Mijn kop loopt er van om! Maar dat hindert niet, als het geld maar rolt!

Hij sloeg met zijn vuist op tafel en er kwam een soort van kellner aanlopen, wiens enigst onderscheidings-teken bestond in een geblokte kopjesdoek, die zeker voor een servet moest doorgaan. Hij luisterde naar de bestelling en een oogenblik daarna dampte reeds een geëmailleerde kom vol soep in het midden van de tafel.

Juist toen kwam Henderson binnen, die de honden verzorgd had. En weer werd het even stil. Er waren daar in die zaal heel wat sterk gebouwde kerels, die wel bijna zes voet haalden, maar geen hunner kon zich vergelijken met die reus, wiens brede schouders boven alle andere uitstaken. Zijn ogen gingen zoekend rond, totdat hij, dwars door de lichte nevel van tabaks-rook heen niet zonder moeite Raffles en Brand ontdekte in de tegenovergestelde hoek van de gelagkamer.

En op zijn moeilijke weg naar die hoek gebeurde het !

Zoals gezegd, zaten er aan een van de tafels mannen te kaarten ! Zij waren vier in getal. Drie hunner waren groot en sterk, de vierde was wel geen dwerg, maar vergeleken bij de anderen leek hij nietig en klein. Hij kon een man van een jaar of veertig zijn maar zijn haar was al volkomen grijs en hij leek veel ouder. Wat het eerst trof op zijn smal gelaat was de uitdrukking van wanhoop, ja radeloosheid, die er op te lezen viel. Het was buitengewoon bleek en de ogen erin staarden met een wilde blik naar de kaarten, die hij in zijn trillende handen hield. Onder het bereik van zijn hand stond een tinnen beker, nog half vol whisky en nu en dan nam hij een slok, waarschijnlijk om zich zelf moed te geven. Aan de andere kant lag een klein stapeltje stofgoud, naast een zakje, dat blijkbaar nog meer van die kostbare stof had bevat, maar nu geheel ledig scheen te zijn.

Daarentegen had de grootste der mannen die tegenover hem zat een flinke stapel naast zich liggen, benevens nog een paar stevig dichtgebonden, kleine zakjes, een rolletje goudgeld en daarenboven een gouden ring waarin zich een fraaie zegelsteel bevond. Dat alles was bijeengesmeten, alsof het volstrekt geen waarde had en toch tuurde de kleine man aan de overzijde er nu en dan met hongerige, wanhopige blikken naar.

Henderson kon niet zo vlug vooruitkomen als hij wel wilde en zijn aan-

dacht werd dadelijk getrokken, door de kleine, bleke man, die hier niet thuis leek te behoren onder die grote, ruwe kerels, met hun vuisten als mokers, hun harde stemmen, hun geringe eerbied voor een mensenleven.

Ondanks zichzelf hield de reus zijn schreden in en keek toe, over de schouder heen van een man die voor hem stond en die ook al zijn aandacht bij het spel scheen te bepalen.

De soort van dat spel kwam hem al heel eenvoudig voor. Het was een soort kruisjassen en het spel werd met vier personen gespeeld, die twee aan twee elkanders partners waren.

Op dit ogenblik dat hij naderde, hoorde Henderson juist de grootste kerel zeggen, met iets van goedmoedigheid in zijn stem :

— We moesten er nu maar ophouden, Drew. Het geluk zit je nu eenmaal niet mee vanavond.

— Maar, laat mij tenminste trachten, mijn ring van je terug te winnen, Jakel ! zei de ander met bevende stem.

Hij sprak bijzonder beschaafd, ook dat bemerkte Henderson dadelijk op.

— Zoals je wilt, gromde de man, die met de naam van Jakel was aangesproken en hij rolde zijn dikke, zwarte sigaar van de ene mondhoek naar de andere. Maar bedenk dat je het zelf gewild hebt ! Dus de ring, tegen dat hoopje goud dat je nog naast je hebt, staat je dat aan ?

— Het is goed ! antwoordde Drew, zo zacht, dat het boven het stemmen-geroes nauwelijks te horen was.

De partner van Drew had zijn kaarten al neergeworpen, blijkbaar onverschillig voor zijn verlies en die van «Rode Jakel» — zo was de bijnaam van de grote kerel — was al opgestaan, alsof hij het spel als geëindigd beschouwde en stond nu alleen nog maar toe te zien, met zijn handen in zijn zakken.

— We zijn maar met ons tweetjes Drew, ging Rode Jakel grinnikend voort. Dave Hurry en Ike Jacobs hebben er al genoeg van ! Dat zijn ook papkinderen !

Henderson vond bij zich zelf, dat mijnheer Dave Hurry de partner van Rode Jakel er ook gemakkelijk genoeg van kon hebben, want hij en zijn maat hadden de twee anderen zo goed als volkomen kaal geplukt!

Hij zei echter niets en bleef aandachtig toekijken, terwijl anderen onverschillig langs slenterden, zonder enige aandacht voor de spelers.

— We zullen het gauw afdoen, Drew als je het goed vindt! ging de man met het rode haar voort. We zullen zeggen, wie het eerst drie slagen heeft gemaakt, wint! Ben je het daarmee eens?

— Ik vind het goed!

Rode Jakel nam het pak van 52 kaarten op, schudde het, liet Drew couperen en begon toen te geven.

Zijn tegenstander kreeg acht kaarten, hij zelf nam er ook acht en de rest van het pak werd terzijde gelegd om af te nemen.

En eensklaps werd het stil om het tafeltje. Het was alsof nu pas iedereen begreep, waarom het daar ging! Een wanhopig man, die bijna alles had verloren en misschien gehoopt had, door kaartspel het fortuin te dwingen!

Drew was asvaal en zijn vingers trilden, toen hij zijn eerste kaart neerwierp. Hij won de eerste slag en nam met bevende hand af. Zachtjes voor zich heen fluitend volgde Rode Jakel zijn voorbeeld en de tweede slag was voor hem. Opnieuw werd afgenomen en het spel ging voort en de stilte groeide.

En in hun hoekje zagen Raffles en Brand vol belangstelling en ook wel een weinig ongerust naar de reus, die daar midden op zijn weg scheen te zijn opgehouden en die met strakke ogen naar het spel bleef kijken.

Jakel won ook zijn tweede slag en het gelaat van Drew was akelig om aan te zien. Hij aarzelde welke kaart hij zou spelen en het dunne stukje carton scheen als lood te wegen toen hij het eindelijk neerwierp.

De spanning had haar hoogste punt bereikt. Jakel was aan de beurt en hij moest een aas spelen om te kunnen winnen.

De ogen van Drew staarden als van een krankzinnige en de aderen in zijn hals waren als koorden gespannen, toen Rode Jakel zegevierend een kaart neerwierp met de uitroep:

— En klaveren aas! Het spijt me, Drew, je hebt verloren man!

Na die woorden werd het doodstil en in die stilte klonk een bedaarde stem, maar zwaar als een kerkklok, die zei:

— Dat is ook geen wonder! Ik wil de man zien, die het van jou kan winnen, mijnheer, of hij moet ook vals spelen!

Het was Henderson die gesproken had.

Jakel, die zijn hand al had uitgestoken naar de kaarten, om ze snel bijeen te grissen, werd vaalbleek en zijn ogen zochten de spreker.

Nog voor zijn hand het pak kaarten had kunnen bereiken, had Henderson de man die voor hem stond, als een veertje op zij geduwd, greep nu de pols van Rode Jakel en zei dreigend:

— Je raakt er niet aan, of ik sla je hoofd in, zoals ik het met een lege eierschaal zou doen! Jullie zien, mannen, dat hij als laatste kaart klaveren aas heeft neergegoid! Daarmee won hij! En nu zullen we eens zien, of er in dit pak nog niet een tweede klaveren aas zit!

Ofschoon Jakel zich heftig verzette, en zich van het pak trachtte meester te maken, nam de reus het op, schifte haastig de kaarten en riep na enige tellen, terwijl hij een kaart toonde:

— Alsjeblieft, overtuig jullie je maar. hier is klaveren aas nr 2, op die manier kan een klein kind wel winnen!

En een onderdeel van een seconde later was in de gelagkamer van Pat Flannagan de hel los gebarsten.

HOOFDSTUK III.

DE DANKBAARHEID VAN ANTONY DREW.

Rode Jakel slaakte een gebrul als een wild dier en greep naar zijn revolvertas. Het was hem echter onmogelijk, het wapen te bereiken.

Maar zijn handlanger Dave Hurry, die schuin achter hem had gestaan, had zijn eigen schietwapen uit zijn zak gehaald en vuurde nu verraderlijk onder de arm van zijn vriend door op Henderson. Als de reus niet juist op dat ogenblik een snelle beweging had moeten maken om de rode schelm in bedwang te houden, dan zou hij waarschijnlijk niet veel genoeg hebben beleefd van zijn gevaarlijke tussenkomst!

Nu trof de kogel een man aan de schouder, die met de gehele zaak niets te maken had en die, ongelukkig genoeg voor Hurry, diens beweging gezien had en alleen reeds uit wraakzucht dadelijk partij koos voor Henderson, al bekommerde hij zich anders heel weinig om het gelijk of het ongelijk van valsspelers. Hij trok een breed mes, dat hij met zijn linker hand moest hanteren, nu zijn rechter arm als verlamd was en stak het de schutter in de zijde, die met een harde slag neerzeeg.

Henderson had intussen Rode Jakel diens grote revolver ontworpen, een soort van zakmitrailleur en sloeg de kerel zo hard hij kon, ondanks het gedrang om hem heen, met zijn linker vuist in het gelaat.

Er kwamen enige vrienden van de bedrieger toelopen en het zou er voor Henderson slecht hebben uitgezien, als Brand en Raffles zich niet met de zaak bemoeid hadden.

Zij baanden zich een weg door de worstelende en schreeuwende mannen en stapten, na vlug een paar woorden met elkander gewisseld te hebben, ieder op een stoel en Raffles riep met zijn metalen stem, luid opklinkend boven het rumoer:

— Wie nog een vinger uitsteekt tegen die man, wordt door mij uitgenodigd, zijn laatste gebed te doen! Ik schiet niet dikwijls, maar als ik het doe, dan schiet ik raak! Kom hier James!

Onder een dreigende stilte baande de reus zich zonder enige moeite een weg door de opdringende gouddeivers, zoals de zeis het doet tussen de korenhalmen. Er werd dreigend gegromd, maar niemand durfde iets tegen doen.

En Henderson kon zich naast de stoel plaatsen van Raffles, die daar met zijn Colt in de hand rustig stond rond te zien, in de rug gedekt door Brand en op dat ogenblik vloog juist de deur open en op de drempel verschenen twee mannen in de bekende, blauwe jekkers met bontkragen en blauwe petten op, met bont gevoerd en versierd met een koperen embleem dat aan de meesten dier mannen maar al te goed bekend was.

Het waren manschappen van de bereden politie.

Achter hen waren er nog meer te zien. Het waren grote, stevige kerels, gehard en gestaald door het leven dat zij moesten leiden en niet spoedig bevreemd.

Ze werden ontvangen door een jammerende Flannagan, die zich zeer verongelijkt scheen te gevoelen en naar wiens verklaring de politiemannen ongeduldig luisterden totdat een hunner een einde maakte aan die woordenstroom en riep:

— Kort en goed, er is geschoten, en er is vals gespeeld! Heb ik het mis, of is dat weer het werk van Rode Jakel? Wij zoeken jou, vriend en dat weet je!

— U slaat de spijker op de kop, sergeant! Die rode duivel had nog een paar azen achterbaks gehouden en ik zag er hem juist een te voorschijn halen! Getuigen in overvloed!

't Was Henderson die 't gezegd had en de sergeant nam hem eens goed op, van top tot teen.

— Jij hebt het gezien? vroeg hij toen.

— Met deze ogen!

— Wie nog meer?

Er kwam geen antwoord. Plotseling schenen al die mensen met blindheid geslagen te zijn geweest. Niemand scheen iets gezien te hebben van die klaveren azen. Hetzij uit vrees voor de rode geweldenaar, hetzij uit een gevoel van saamhorigheid en van onberedeneerde vijandschap jegens die drie vreemdelingen, die hun neus in andermans zaken staken, niemand wilde getuigenis afleggen. De sergeant scheen hieraan wel gewend te zijn, want hij haalde de schouders op en vroeg:

— Waar zijn die twee azen?

— Ze liggen op tafel! antwoordde Henderson.

— Heb jij dit pak kaarten geleverd, Flannagan? ging de politiemann voort.

— Neen! stotterde de logementhouder na enige aarzeling. Ik heb nog geen speelkaarten, moet je weten. Ik heb ze wel besteld. Jakel gebruikte zijn eigen spel.

— Nu, dat is voldoende! hernam de sergeant rustig. Ben je van plan, kalm mee te gaan, Jakel?

De aangesprokene liet een dof gebrom horen en balde de vuisten. Hij keek om zich heen, als verwachtte hij hulp, maar zijn vrienden vonden het waarschijnlijk verstandiger, op dit ogenblik geen strijd te voeren met de goed bewapende politie. Wie kon zeggen hoeveel er nog daar buiten stonden?

— Het is goed! bromde hij toen.

Hij wendde zich met een dreigend licht in zijn ogen naar Raffles en zijn metgezellen om, en vervolgde:

— Maar dat zeg ik je, jullie zullen je voor Rode Jakel voortaan in acht moeten nemen, vervloekte Engelsen! Ik ken jullie slag! Fijne heren, niet waar? Nu, wij zullen elkander nog wel eens ontmoeten!

Hij hief een dreigende vuist op en het was alsof Chopin, die zich tot dusver rustig had gehouden, daarop gewacht had, want hij sprong met een wilde grauw onmiddellijk op Rode Jakel toe en sneller dan de gedachte beten zich zijn verschrikkelijke kaken om de opgeheven onderarm. Het dier zou die arm zeker verbrijzeld hebben, als de man niet zo dik gekleed was geweest. De wonde was nu nog ernstig genoeg, want Jakel brulde, alsof hij vermoord werd.

— Kom hier, Chopin! beval Raffles.

En onmiddellijk liet de hond los en kwam met naar de grond geboge kop en alsof hij om vergeving smeekte naar Raffles toelopen.

— Maar dat is de hond van de gek, van Silfax, die dezer dagen in zijn hut verbrand is! riep de sergeant. Is hij met u meegegaan?

— Zoals ge ziet, sergeant! antwoordde Raffles. Ik heb mij over het dier ontfermd.

— Nu, hij schijnt er dankbaar voor te zijn! hernam de sergeant droog. En kom jij nu maar mee, Jakel! We zullen je wond wel verzorgen, als we je veilig binnen hebben!

En daarop werd de valsspeler weggevoerd. Naar het gevecht werd niet eens een onderzoek ingesteld. De politiemannen wisten maar al te goed, dat dit toch op niets zou uitlopen. Die kerels zouden elkanders partij kiezen of elkander zonder enige grond beschuldigen.

En toen zij weggingen, keerde als vanzelf de rust terug.

Er was geschoten, men had het mes tegen elkander getrokken, nu ja, dat hoorde er nu eenmaal zo bij en waarom zou men het niet spoedig willen vergeten?

Maar dat gold niet voor de drie Engelsen, want toen zij weder, in hun hoek hadden plaats genomen voor de dampende soep, ging er menige wraakzuchtige blik in hun richting.

Wat Drew betreft, het was alsof een instinct hem er toe dreef, op zijn schuwe manier bescherming te zoeken bij die drie mannen, die zich om zijnentwille in gevaar hadden begeven, want hij bleef dicht in hun nabijheid, totdat Raffles hem opmerkte en vriendelijk vroeg :

— Wilt gij niet met ons middagmaalen, mijnheer?

Zonder zich veel te laten bidden, kwam de kleine man toelopen en nam plaats. Er was een weinig kleur op zijn gezicht gekomen, maar het was nog altijd smal en diepe groeven liepen van de neusvleugels naar de mondhoeken. Hij had blijkbaar veel ontbering geleden, dat was maar al te duidelijk aan hem te zien. In zijn uiterlijk geleek hij volstrekt niet op een van de mannen die hier in die gelagkamer bijeen waren.

Raffles liet hem wat tot bedaren komen, maar toen de soep was genuttigd en men begonnen was aan het lamsvlees, dat werkelijk uitstekend smaakte, begon Raffles eensklaps :

— Dat is een zeer ernstige zaak voor u, mijnheer! Heb ik goed begrepen, dat die kerel alles van u afgewonnen heeft?

— Alles! Ik heb volstrekt niets meer, misschien een half ons goud!

— Maar zij hebben de kerel meegenomen! riep Brand uit. Dat geld heeft hij oneerlijk verworven! Het moet toch op de tafel liggen!

— Ik heb gezien hoe zijn handlanger, Hurry heet hij geloof ik, alles vlug in zijn zakken moffelde, mijnheer Brand, riep Henderson woedend. Het komt deze heer toe. Ik zal het hem even gaan vragen!

— En ik verzoek je te blijven zitten, James, klonk de stem van Raffles. En onmiddellijk zonk de reus weer op zijn stoel neer, als die metalen klank te vernemen was, in de stem van John Raffles, dan was het beter, onmiddellijk te gehoorzamen. Hij waagde echter nog een tegenwerping en pruttelde :

— Maar dat geld behoort die kerel toch niet toe, Mylord! Wij mogen...

— Stel je gerust, James, het zal hem worden ontnomen, maar niet nu! zei Raffles streng. Wij zijn nu aan het maal en men kan geen twee dingen te gelijk doen. Mag ik weten, mijnheer wat gij nu van plan zijt te doen?

De kleine man maakte een gebaar van wanhoop en antwoordde, terwijl zijn gelaat zenuwachtig vertrok :

— Ik weet het niet, mijnheer. Ik ben ten einde raad. Dit was mijn laatste poging! Ziet gij, ik ben hier nog niet lang, ik speelde altijd goed kaart, vroeger en ik hoopte genoeg geld bij een te kunnen winnen om een onderneming op touw te zetten, die mij veel winst aanbrengst!

Raffles keek Drew een ogenblik doordringend aan, en zei toen rustig :

— Gij weet een vindplaats van goud? En gij ziet geen kans om daarheen te komen?

De kleine man werd bloedrood en stamelde verschrikt :

— Hoe kunt gij dat weten? Ik wil zeggen, waarom denkt gij dat?

Raffles schudde even het hoofd en zei :

— Tracht niet, mij te misleiden, mijnheer! Welke andere onderneming zoudt gij in 's hemelsnaam kunnen bedoelen, in een streek als deze, zo ver van de bewoonde wereld en op een halve dag reizens van Goudvallei? Gij kunt ons vertrouwen! Wij zijn geen gouddelvers, wij zijn slechts jagers. En wij willen u helpen! Maar zeg mij eerst, wat kan u er toch toe gebracht hebben, hierheen te komen?

Drew glimlachte pijnlijk en zei op droevige toon :

— Gij bedoelt dat ik volstrekt niet voor deze arbeid geschikt ben? Welnu, gij hebt gelijk! Het is ook zo! In de beginne dacht ik te bezwijken! Maar ik heb volgehouden, omdat het nu eenmaal moest! Ik zal het u mededelen, want ik geloof niet dat ik mij er over hoef te schamen. Nog geen drie maanden geleden woonde ik in Vome. Ik was daar regeringsambtenaar Drew. Het salaris was niet erg hoog, maar toch genoeg voor mij en mijn dochter,

om van te leven. Mijn vrouw is vijf jaren geleden gestorven. Ellen is nu 18 jaar en zij heeft een zeer fraaie stem, mijnheer! En er zou haar een schitterende toekomst gewacht hebben, als ik haar maar onderwijs had kunnen doen geven. Gij begrijpt wel dat dit in een stadje als Vome, dat tien maanden van het jaar onder de sneeuw ligt niet te vinden is. Ik wilde haar naar New-York zenden, maar ik had geen geld genoeg, niet eens voor de reis! Toen drong ook tot ons het gerucht door van het vinden van goud in deze streken. En ik besloot ook hierheen te gaan. Een sterk, geoefend man had de weg in acht dagen kunnen afleggen, ik deed er bijna een volle maand over! Een vriend van mij, een onderwijzer, vergezelde mij. Eergisteren stierf hij, hij was niet sterker dan ik! De uitputting heeft hem gedood. Hij keerde terug van een tocht naar het Noorden die hem bijna drie weken van mij verwijderd hield, en hij was stervende! Maar met zijn laatste zucht deelde hij mij mede, dat hij eindelijk goud ontdekt had. Hij liet een klompje van het zuiverste gehalte zien. Hier heb ik het.

Hij had de hand in de zak gestoken en overhandigde Raffles een klompje goud ter grootte van een dobbelsteen, zeer fraai van kleur. Deze bekeek het aandachtig, met het oog van de kenner en gaf het toen terug met de woorden:

— Als uw vriend dat werkelijk gevonden heeft en u de plek nauwkeurig heeft beschreven, dan moet gij onmiddellijk daarheen gaan, zodra gij het ontginningsveld, uw claim hebt laten registreren! Is dat geschied?

Drew boog 't hoofd en antwoordde:

— Neen, dat heb ik nog niet gedaan. Ik had er het geld niet voor te missen en daarenboven bezit ik immers toch niet de middelen, om de tocht daarheen te ondernemen!

— Uw vriend ondernam hem wel! zei Brand op zachte toon.

— En hij is stervend teruggekeerd, mijnheer! zei Drew eenvoudig. Daar-

enboven, hij deelde mij mede dat het onmogelijk zou zijn, de vindplaats goed te exploiteren zonder behoorlijke werktuigen. Ik moest houwelen hebben, dynamiet, electriche toestellen, kostbare goudzeven en voor alles een slede, een gehele uitrusting honden!

— En dan vrees ik, vergeef mij de opmerking, mijnheer Drew, dat gij toch niet geslaagd zoudt zijn! zei Raffles hoofdschuddend. Gij hebt de moeilijkheden onderschat. Zelfs een zeer sterk man kan zulk een tocht niet alleen ondernemen, zonder de grootste gevaren te lopen. Kunt gij omgaan met een geweer?

— Ik ben lid van een handboogschutters-vereniging in Vome, antwoordde Drew op zachte toon.

Onder andere omstandigheden zouden de mannen misschien in lachen zijn uitgebarsten, maar er was hier niet veel aanleiding tot vreugde! Het naïeve geloof van die kleine man in het welslagen van zijn onderneming, de liefde voor zijn kind, die hem tot deze onmogelijke taak moest hebben gedreven, dat alles was niet om te lachen!

— Hebt gij wel eens met trekhonden omgegaan? ging Raffles voort: Kunt gij een slede besturen? Weet gij hoe gij bij veertig graden vorst een maaltijd moet bereiden? Kunt gij een haas villen? Een opening hakken in ijs van een halve meter dikte?

Drew gaf geen antwoord. Hij balde zijn kleine nog altijd fijne handen, die alleen maar de pen gehanteerd hadden en zijn stem klonk schor, toen hij ten antwoord gaf:

— Ik weet dat alles, mijnheer, ik weet dat het boven mijn krachten ging en toch, dat zweer ik u, zou ik het hebben doorgezet, als ik maar had kunnen winnen van die schelm! Ik had maar een paar honderd dollar nodig. Genoeg bij wat ik nog bezat, zou dat wel voldoende zijn geweest, om mij een bescheiden uitrusting aan te schaffen! Nu ik alles kwijt ben, nu weet ik ook werkelijk niet waf ik moet doen!

— Ik weet het! zei Raffles rustig. Gij kunt met ons mede gaan of wij met u, als gij dat liever hoort en wij zullen u de middelen verschaffen, om de vindplaats van het goud te exploiteren. Wij zijn er van overtuigd, dat uw dochter dat waard is! Gij hebt niets anders te doen dan ons te vertrouwen, wij doen de rest!

Slechts enkele seconden keek Drew

Raffles strak aan. Toen ging zijn blik naar Henderson, en hij herinnerde zich, hoe die grote kerel met zijn breed, goedig gezicht voor hem in de bres was gesprongen. Hij stak zijn hand over de tafel naar Raffles uit en zei eenvoudig:

— Ik neem uw hulp aan, mijnheer, wie gij ook zijn moogt, want ik vertrouw u!

HOOFDSTUK IV.

OMRINGD DOOR VLJANDEN.

Van dit ogenblik af kon Drew zich beschouwen als de vierde man van het kleine gezelschap, totdat hij de plek zou hebben bereikt, waar het goud te vinden was. En nu sprak hij rustig over al 'tgeen hij reeds had doorstaan, gedurende zijn strijd met de elementen. Hij wist het wel, hij was er niet tegen opgewassen en geheel afhankelijk van anderen, want hij was niet sterk, hij was niet gehard, hij was een kamermens, die jarenlang op een klein kantoor zijn plicht had gedaan en het zijn juist deze lieden, die daar buiten, op de wijde sneeuwvelden, bij dozijnen omkomen en wier verbleekte geraamten men nog jaren later verspreid kan vinden langs de oevers der dicht gevrore rivieren. Indien ik het goed gehoord heb, zei Raffles, toen het maal bijna beëindigd was hebt gij u nog geen claim verschaft?

— Nog niet! Ik kon de prijs voor de registratie niet betalen!

— Dan zult gij u nu moeten haasten. Is hier een registratiekantoor?

— Een week geleden werd het geopend!

— Het zal nu gesloten zijn, denk ik, maar dan moet gij morgen ochtend er onmiddellijk werk van maken! Bedenk dat anderen u voor zouden kunnen zijn! Gij weet toch zeker dat niemand iets van die vonst afweet?

— Niemand, daarvan ben ik overtuigd! Alleen mijn arme vriend, die ge-

storven is, droeg er kennis van!

— Uw vriend heeft het onderweg aan niemand anders meegedeeld?

— Daarop durf ik een eed doen! Wij waren vast besloten, het geheim voor ons zelve te bewaren!

— En gij kunt de plek nauwkeurig aangeven?

— Tot op een tiental meters! Hier is trouwens de kaart, die vanwege het kadaster gratis wordt verstrekt aan de gouddelvers!

Hij had uit zijn binnenzak een vrij groot papier te voorschijn gehaald, waarop een groot stuk van Alaska was afgebeeld. De kaart, met de hectograaf vermenigvuldigd was verdeeld in een zeer groot aantal vierkantjes, allen met een cijfer aan gegeven. Ieder vierkant had een oppervlakte van een kwadraat kilometer. Men kon beslag leggen op een of meer van die vierkante stukken grond, maar nooit op meer dan vijf.

Voor iedere vierkante kilometer moest opnieuw registratiegeld betaald worden. En dan behield natuurlijk de Staat zich het recht voor, een deel op te eisen van het goud, dat er gevonden werd.

Raffles had even een blik op de kaart geworpen en liet zich het vierkant aanwijzen, dat Drew tot zijn eigendom wilde maken. Het droeg het nummer 137. Daar in de buurt was nog niets opgevraagd, volgens de verzekering van Drew. En zijn vriend was

zo nauwkeurig geweest in zijn aanwijzingen, dat hij zeker wist, de plek te zullen vinden, mits hij maar beschikte over sleden, honden en wat er verder nodig was.

Raffles dacht even na en zei toen :

— Wij zullen morgen onmiddellijk opbreken, nadat gij uw claim zult hebben laten inschrijven. En om geen tijd te verliezen, zullen wij nu aanstonds iets gaan doen, wat minstens even noodzakelijk is, munitie inslaan ! Onze voorraad is bijna uitgeput en wij zouden niets kunnen uitrusten, zonder een behoorlijke schietvoorraad. Brand, houd mijnheer Drew gezelschap, terwijl Henderson en ik patronen gaan kopen ! Binnen een half uur hopen wij terug te zijn.

Hij was opgestaan, knikte de nieuwe metgezel vriendelijk toe en verliet toen met Henderson de gelagkamer. Er viel dadelijk weer een stilte in, toen de vreemdelingen, die zoveel opschudding hadden verwekt, bedaard door de zaal schreden naar de deur. En vele blikken, die hen naar die deur vergezelden, waren niet al te vriendelijk !

Buiten was het vinnig koud en Raffles en Henderson trokken hun mutsen diep over het hoofd en liepen langs de grote stal de straat op. Maar juist toen zij daar langs gingen, hoorden zij daarbinnen een kort, woedend geblaf, gevolgd door een half gesmoorde vloek. Zij keken elkander aan en zonder dat er een woord toe nodig was, snelden zij op de deur van de stal toe en rukten ze open. De stal was slechts verlicht door een kleine kaarslantaarn en bij het zwakke schijnsel daarvan zagen zij een man, in gebukte houding, die dadelijk overeind sprong en daarbij een klein, vlijmscherp mes liet vallen. Hij bloedde aan de linker pols, waar een der honden hem zeker gebeten had.

De kerel tastte dadelijk naar zijn revolver, maar Raffles gaf hem niet de tijd om ze te gebruiken, maar sloeg hem neer, zonder veel tijd met woorden te verknoeien.

— Wat deed die schurk hier, My-

lord? riep Henderson woedend. Raffles had zich gebukt naar een der honden, balde de vuist en antwoordde op doffe toon :

— Hij was bezig, een gemene streek uit te halen, James en voor een klein deel is die gelukt ook ! Hij heeft een der honden de pezen van de achterpoten met een fijn, vlijmscherp doktersmesje doorgesneden en was zeker van plan, alle honden die bewerking te laten ondergaan ! Zij zouden nog een halve dag goed hebben getrokken, en dan onherroepelijk kreupel zijn geworden en wij zouden zijn omgekomen in de sneeuw, of de prooi zijn geworden van een troep schurken, die hier nog altijd schijnen rond te zwerven. Met een van de honden is het al gelukt, dat arme dier zullen wij moeten achterlaten en door een ander vervangen ! Trek de kerel naar buiten, Henderson, sluit de deur zorgvuldig en houd er wacht bij ! Maar blijf in de duisternis, want er zou bij ongeluk een vuurwapen kunnen afgaan ! Het is niet nodig dat je als schietschijf fungeert ! Ik zal alleen voor de minutie gaan zorgen !

— Maar zijn wij hier dan slechts door vijanden omringt, Mylord? bromde de reus, terwijl hij de gevelde schelm tamelijk onzacht naar buiten trok.

— Daar zullen wij op moeten rekenen, James ! antwoordde Raffles droog. De zeden zijn hier niet zeer zacht, moet je weten ! Ziezo en nu de deur weer gesloten ! Wacht, geef mij zijn revolver maar, wij zullen Drew leren schieten en hij kan dit wapen heel goed gebruiken ! Dat is al weer zoveel gewonnen op de vijand ! En nu ga je daar zitten in dat duistere hoekje en je wacht tot ik weer langs kom !

Nog een hoofdknik en Raffles verdween haastig in de duisternis. Een dertigtal meters verder was de winkel van een zekere Harvey, die op een plank, boven de winkeldeur aangebracht, het trotse woord, «Bazar» had aangebracht.

Er brandde licht in de winkel en de

deur stond open. Raffles ging binnen en langzaam kwam hem een kleine, zwaarlijvige man tegemoet, ondanks de felle houde in zijn hemdsmouwen, blootshoofd en met een houten pijp tussen zijn dikke lippen.

— Goede man, wees zo goed en verkoop mij spoedig wat van je voorraad, begon Raffles. Ik heb duizend patronen nodig voor mijn Remingtons, kaliber zes, model 14, een kistje patronen voor een mauserpistool, groot kaliber, duizend patronen voor een Colt, kaliber 9...

De kleine man hief als afwerend een dikke, witte hand op en zei, Raffles strak aanziende en zonder zijn pijp uit zijn mond te nemen:

— Het spijt me erg, vreemdeling, maar daar kan ik je niet aan helpen. Ik ben uitverkocht, geen enkele patroon meer in huis! Als je twee maanden kunt wachten...

Raffles trok zijn wenkbrauwen op, toen keek hij Harvey eens aandachtig aan, het was iets gluisperigs op het bolbleke gezicht van de kerel, dat hem niet aanstond.

Hij keek om zich heen in de tamelijk grote winkel, die door twee grote petroleumlampen vrij helder verlicht werd. Er stond dozen, balen, kisten, zakken met verse en verduurzaamde levensmiddelen, er hingen korte pelzen, ook vrij wat geweren, oude en nieuwe revolvers, maar de bekende withouten kisten met patronen waren niet te zien.

Maar tenslotte kreeg hij er toch een in het oog, onder een brede plank en hij wees erop en zei:

— Ik geloof dat je u vergist, waarde heer! Wat zit er in die kist?

— Paardebonen! antwoordde Harvey laconiek.

Raffles floot zachtjes nam de man nog eens goed op en draaide zich toen op zijn hielen om. Het volgende ogenblik had hij de winkel weder verlaten en liep haastig verder naar de zaak van een winkelier, die het levend tegendeel was van Harvey, lang, broodmager, huiverend van koude en met

een scherp gezicht, waarvan de onderhelft schuil ging onder een warrige, gitzwarte baard.

Het deed hem bijzonder veel leed, zei deze hoffelijke heer, in zijn handen blazend, maar hij had werkelijk geen patronen meer voor de wapens, die zijn waarde klant opsomde. Hij had nog een paar doosjes patronen voor ouderwetse buldogrevolvers, maar daaraan zou zijn hooggeachte klant wel niets hebben, niet waar? Het was heel jammer en het deed hem veel leed, maar diezelfde middag had hij zijn laatste geweerpatronen voor een halve dollar verkocht!

Raffles liet de man niet eens uitspreken, maar haastte zich naar de derde en laatste winkelier, die zeer kortaf en grof was, zei dat hij juist zijn zaak ging sluiten en dat hij nooit patronen had verkocht, voor welk wapen dan ook. Het was duidelijk dat de man loog, want Raffles zag bij het licht van een kaarslantaarn een paar ledige patroonkisten staan, die nu dienst deden als steunsels voor een brede plank, dik en zwaar en aldus een soort van toonbank vormden. Ook hier verloor Raffles geen woord.

Zwijgend en met opeengeknepen lippen aanvaarde hij de terugtocht.

Henderson sprong hem dadelijk tegemoet uit zijn donkere hoek en zei:

— Er is niets bijzonders gebeurd, Mylord! Die kerel uit de stal is weggeslopen, zonder mij te hebben gezien. Wordt de munitie bij ons gebracht, of zal ik de kisten gaan halen?

— Noch het een, noch het ander, James! antwoordde Raffles kortaf. Men wil mij geen munitie leveren! De schelmen zeggen allen, dat hun voorraad is uitgeput, maar dat is natuurlijk een leugen. Dat zou wel zeer toevallig zijn, in een nederzetting, die pas bestaat en waar de winkels nog uitpuilen van allerlei voorraden! Het is een doorgestoke kaart, onze vijanden hebben overleg gepleegd met die winkeliers en hun bewogen, misschien door vreesaanjaging of door het uitzicht op een beloning ons het kost-

baarste te onthouden, wat men zich in deze streken kan denken! Zonder munitie kunnen wij geen stap doen, zonder kogels zijn wij weerloos! Het is geen wonder dat hier het stelen van een magazijnhouder met slechts vijf patronen bestraft wordt met vele jaren cel! Maar laten wij naar binnen gaan en mijnheer Brand op de hoogte brengen. Wij moeten maatregelen bedenken!

— Ik heb al een prachtige maatregel bedacht, Mylord! zei de reus, die de vuisten had gebald. Ik ga dadelijk naar de eerste de beste winkelier en haal zijn winkel overhoop, totdat ik gevonden heb wat ik zoek.

— Een uitstekend denkbeeld, James, maar in zijn gevolgen toch niet heel gelukkig en daarenboven wel wat ruw! Je zou waarschijnlijk in een wip de gehele vlottende bevolking van Yellow Heaven op je hals krijgen, om nog niet eens te spreken van de politie, die waarschijnlijk wel hier zal overnachten! Maar ik houd je uitnemend plan in mijn gedachten, misschien kan het na een kleine omwerking, worden toegepast!

— Kan ik de stal alleen laten, Mylord?

Raffles dacht even na en zei toen:

— Wij zullen Chopin in de stal sluiten en die zal er wel iedere ongenode gast buiten houden!

Toen zij de gelagkamer weer binnen traden, kregen zij de indruk, dat er van hier en daar spottende blikken vol leedvermaak op hen werden geworpen. Raffles bleef volkomen kalm maar Henderson had de grootste moeite zich te bedwingen en zijn vuist niet te laten neerdalen midden in die spottlachende tronies, die hem daar aangrijsden.

Met een paar woorden deelde Raffles mede, wat hem wedervaren was.

Het bleef een kort ogenblikje stil, en toen zei Brand ernstig:

— Dat is een zware slag voor ons. Het is onmogelijk, zonder onze voorraad aan te vullen op weg te gaan. Wij moeten niet alleen ons eigen voedsel

schieten, maar wij moeten er ook op rekenen, tegen onze evenmens te moeten strijden! Niemand kan zeggen hoe lang wij moeten wegblijven. En wij hebben hoogstens voor drie, vier dagen patronen! Hoeveel patronen vroeg je, Edward?

— Duizend voor ieder van de grote wapens, en vijfhonderd voor de Colts.

— Dat was wel wat ruim berekend! Konden ze je niet minder leveren!

— Brand, ik zou ook genoeg hebben genomen, met vijfhonderd en zelfs met twee honderd vijftig patronen! Met wat overleg zouden wij daarmee wel zijn uitgekomen. Maar zij hadden niets en zij konden mij niet leveren, omdat zij niet wilden! Het is een afspraak met de vrienden van Rode Jakel!

Brand had een zachte uitroep geslaakt en toen werd het opnieuw stil, totdat hij op zachte toon vastberaden zei:

— Wij moeten munitie hebben, het koste wat het wil!

— En wij zullen ze ook krijgen, Brand, dat verzeker ik je! zei Raffles kalm. Wat die winkeliers ons niet goedschiks willen verkopen, dat zullen wij hun kwaadschiks afnemen!

Hij had dit laatste op zachte toon gezegd, zo dat Drew hem niet kon horen, die in een droevig gepeins was verzonken en nu sprak:

— Ik geloof, heren, dat u zich om mijnrentwille in een zeer onaangename toestand hebt gebracht! Als uw brave vriend daar niet voor mij was opgekomen, toen Rode Jakel mij bij het kaarten bestal...

— Laat dat rusten, mijnheer Drew! viel Raffles hem in de rede. Hij deed wat ieder ander in zijn plaats zou hebben gedaan! En men is ons hier nooit zeer vriendelijk gezind geweest! Wij zullen zien wat ons te doen staat! Henderson, ga Chopin naar de stal brengen en dan zullen wij ons ter ruste begeven.

Henderson trok een tamelijk lelijk gezicht en zei:

— Is dat niet wat heel vroeg, My-

lord? Geloof u niet, zou er hier geen bioscoop zijn?

— Ik vrees van niet, Henderson! antwoordde Raffles glimlachend. Je zult je onlesbaar verlangen naar de levende beelden nog wel enigen tijd moeten bedwingen! Bovendien zijn wij vermoeid en wij moeten morgenochtend vroeg ter been zijn! Dadelijk bij de opening van het registratiekantoor moet onze vriend Drew zijn claim doen inschrijven! Hij staat mij natuurlijk wel toe, U het bedrag voor te schieten?

— Ik zal wel genoodzaakt zijn, u om die dienst te vragen, mijnheer! antwoordde Drew kleurend. Want ik heb letterlijk niets meer. Alles is mij afgenomen.

— En die vervloekte Hurry heeft het in zijn zak! gromde Henderson. Als ik hem tegen het lijf loop, zal hij alles moeten afgeven!

De vier mannen praatten nog een half uur en toen gingen zij hun slaapvertrekken opzoeken.

Henderson keek nog eens goed rond, toen hij de staldeur sloot, maar hij zag niets verdachts. Er waren nog heel veel danshuizen en kroegen open en hij hoorde duidelijk het geschreeuw en het gelach der opgewonden gouddelvers daarbinnen, nu en dan afgewisseld met het rauwe geblaf der honden en een enkel nijdig revolverschot. Dan was er zeker twist ontstaan over een paar onzen stofgoud of over de mooie ogen van deze of gene dansmeid.

De koude was zeer fel en Henderson bleef dan ook niet lang buiten.

Toen hij door de gelagkamer naar de trap ging, welke voerde naar de gaanderij, waarop de logeerkamers uitkwamen, viel dadelijk weer dat zonderlinge, vijandige stilzwijgen en zag hij hier en daar spottende gezichten, die hem de vuisten deden ballen. Hij had echter strenge orders gekregen en hij liep dus rustig voort, maar hij prentte zich de gelaatsrekken van de spotters goed in het geheugen, zich voornemend, vroeg of laat met die lachers af te rekenen! Hij begreep volstrekt niet wat er op dit ogenblik te lachen viel, de brave reus! Inderdaad, dat zou hem pas later duidelijk worden.

De vier mannen hadden besloten, voor alle zekerheid een enkele kamer te betrekken, die vrij ruim was. Er stonden twee van die geweldig grote, houten britsen, met huden bedekt, die daarginds als bedden dienst doen en dat was ruimschoots voldoende voor vermoeide mannen; die geen veren bed behoeften, om dadelijk te zullen inslapen!

De revolvers werden nog eens goed nagekeken en ook geladen. Drew kreeg het wapen, dat men van de kerel in de stal had afgenomen en reeds aan de wijze waarop hij het aanvatte was duidelijk te zien, dat hij niet gewend was, met een vuurwapen om te gaan.

Zich alleen van hun pels en de zware laarzen ontdoende wierpen de vier mannen zich op de harde britsen, trokken de vellen over zich heen en sliepen spoedig in.

HOOFDSTUK V.

DE CLAIM.

Zoals gewoonlijk was Raffles de volgende dag het eerst wakker.

Het was nog volkomen duister, zoals hij kon waarnemen, toen hij door het kleine venster keek, nauwelijks een voet in het vierkant. Er zat een

dikke korst ijs op de ruit. Zelfs in dit vertrek was het zeer koud. De houtkachel was uitgegaan.

In deze logeerkamer stond een roestige, geëmailleerde kom op de grond en de gasten die zo verfiind wa-

ren, dat zij zich 's morgens wilden wassen, moesten maar zien dat zij zelf wat sneeuw gingen scheppen, die zij dan konden smelten boven de grote houtkachel.

Waarschijnlijk had de waard vroeger wel eens van zeep gehoord, maar die zou men op dit ogenblik stellig niet in zijn logement vinden, behalve misschien in de keuken, waar men uiterst zuinig was met die kostbare zelfstandigheid. Meestal werd het vaatwerk eenvoudig met heet water en zand gereinigd.

Het aankleden vereiste maar heel weinig tijd, de reizigers trokken hun laarzen aan, en hun pels en zij waren gereed!

Bijna tegelijk werden de anderen wakker, geeuwden eens en rekten zich uit en verklaarden goed uitgerust te zijn. Van de drie horlogen bleek er nog maar een te lopen, dat was het zware, ouderwetse, zilveren uurwerk van Henderson, maar die had er zich dan ook niet van ontdaan en de lijfwarmte had er voor gezorgd, dat het horloge bleef doorlopen. De gouden chronometer van Raffles was als het ware bevroren, evenals het Zwitserse uurwerk van Brand. Wat Drew betreft, zijn zilveren horloge was hem reeds de eerste dag van zijn moeilijke onderneming ont-reld!

Henderson was niet weinig trots. Hij wist dat geoefende jagers het uur van de dag op een kwartier na nauwkeurig kunnen aangeven uit de stand van de zon, de lengte van de schaduwen, ja zelfs de gedragingen van de wilde dieren, maar dat belette niet, dat hij vol liefde het dikke horloge streelde en het toen weer wegborg onder zijn met schapenvacht gevoerd, lederen vest.

Het kwam Raffles voor, dat de heer Pat Flannagan een weinig zenuwachtig en druk deed, toen hij deze waardige herbergier in zijn grote gelagkamer aantrof, bezig met het volstoppen van de geweldig grote, vierkante kachel met houtblokken.

Raffles tikte hem op de schouder en vroeg:

— Er is hier immers een registratiekantoor, vriend waard.

— Zeker, mijnheer vreemdeling! antwoordde Flannagan. Aan het einde van de straat!

— Wanneer wordt het geopend?

De herbergier was juist met een van zijn houtblokken bezig, dat hij met moeite nog een plaatsje wist te geven in de kachel en het duurde een ogenblik voor hij ten antwoord gaf:

— Het is 's morgens om half negen open, mijnheer!

— Dan hebben wij nog een half uur de tijd. Laten wij vlug ontbijten!

De dikke Flannagan werd een en al ijver en kwam aandragen met een dampende havermout, een stuk geitenkaas en beschuit, die alleen door gezonde kiezen kon worden vermaald. Hij schonk er groene thee bij en de warmte daarvan bracht nieuw leven in de verkleumde reizigers, want het zou nog enige tijd duren, alvorens het grote vertrek genoegzaam verwarmd was. Ook hier waren de kleine ruiten nog bedekt met een dikke laag ijsbloemen.

Henderson, die naar de honden was gaan omzien, verklaarde dat alles in orde was en dat hij de beesten reeds gevoederd had.

De mannen aten haastig, zonder veel te spreken. De waard was niet te zien. In de zaal zaten nog slechts twee of drie andere mannen, die zich volstrekt niet om hem bekommerden. Zij bleken de avond tevoren pas laat te zijn aangekomen en op weg te zijn naar de Goudvallei. Zij zagen er vermoeid en haveloos uit, met diepe groeven in het gelaat.

Na een kwartier ongeveer stond Raffles op en zei:

— Laten wij zorgen dat wij nog voor de opening van het kantoor aanwezig zijn, vrienden!

De mannen staken hun wapens bij zich, grepen hunne geweren, verlieten het logement, zonder dat Flannagan zich vertoond had en liepen vlug de straat ten einde.

Omtrent de plek van het registratiekantoor kon men zich moeilijk vergissen. Het was een stevig gebouw, met

een plat dak en op dat dak woei de Amerikaanse vlag.

Reeds van verre zagen de vier mannen dat er een vrij groot aantal gouddelvers voor de deur was samengepakt. Die wachten zeker om te worden toegelaten. Maar toen zij naderbij kwamen, bemerkten zij, dat dit niet zo kon zijn, want er liepen voortdurend mannen in en uit.

Raffles fronsde de wenkbrauwen en zei kortaf :

— Flannagan moet zich vergist hebben. Of jouw horloge loopt achter, Henderson !

— Eer zou ik toegeven dat ik jonger wordt inplaats van ouder! riep de reus verontwaardigd uit. Onmogelijk, Mylord !

Raffles gaf geen antwoord. Hij was op de deur toegelopen. Daarnaast was, tegen de ruwe wand van het huis, een houten bord opgehangen, waarop met zwarte verf geschilderd stond : «Regeringsbureau voor Cadaster en Registratie. Geopend van 8 tot 12 en van 2 tot 5 uur ».

Raffles keek eerst veel betekenend Brand aan en toen liet hij zijn blikken langzaam gaan over de gezichten van de mannen, die daar bijeen stonden, zonder iets te zeggen. De meesten keken volkomen onverschillig naar hen, maar er waren er vier of vijf, misschien nog enkele meer, op wier gezichten kwalijk verborgen spot te lezen viel. En leedvermaak, waarvan hij de aanleiding nog niet kon begrijpen of het moesten dezelfde kerels zijn, die er de avond te voren voor gezorgd hadden, dat hij geen munitie kon krijgen. Misschien hadden zij daarover nog steeds pret !

Raffles wendde zich tot Brand en zei vlug :

— Blijf hier wachten met Henderson. Houd hem in het oog en zorg er voor dat hij geen twist zoekt. Dat zou op dit ogenblik noodlottig kunnen zijn. Het is duidelijk dat we hier omringd zijn door vijanden. Wat zij in het schild voeren weet ik nog niet, maar het is niet veel goeds ! Drew, laten wij naar

binnen gaan ! Hier is het geld.

Zij hadden de eerste buitendeur geopend, kwamen in een soort van tochtgang, deden ook een tweede deur open en stonden nu in een tamelijk groot vertrek, goed verwarmd en waarin midden in een soort van schot of schutting stond, waarin een viertal loketten waren uitgespaard. Achter ieder van die loketten zat een ambtenaar, met een groot register voor zich, en een pen achter het oor. Er waren een tiental mannen daarbinnen, met strakke, gesloten gezichten, die nauwelijks acht sloegen op de zoeven binnengetreden vreemdelingen en wachtten tot het hun beurt kon zijn.

Het duurde bijna een kwartier voor Drew voor een der loketten kwam te staan. Hij legde een biljet van vijf en twintig dollar neer en verzocht de claim 137 voor hem te registreren.

De beambte begon in zijn register te bladeren, keek de aanvrager vluchtig even aan en zei toen onverschillig :

— Te laat ! Neem een ander stuk !

— Een ander ? Maar ik moet juist 137 hebben ! riep Drew, bleek van opwinding. Waarom zegt gij dat ik te laat ben ?

— Wel, omdat het zo is ! Dadelijk na de opening van het kantoor is er beslag op 137 gelegd ! Het spijt mij, ik moest mij aan mijn voorschriften houden ! Zit er goud ?

— Of er goud zit ? kwam het met moeite over de bleke lippen van Drew. Man, er zit meer dan goud, het is mijn leven, dat daar in de grond zit ! En de toekomst van mijn kind !

De beambte haalde de schouders op, en richte zijn blik al ongeduldig op een grote kerel, die naast Drew stond te stampvoeten, in zijn haast om te worden geholpen.

— Neem een ander perceel, of ga anders heen, man, want ik heb nog meer te doen ! 137 is verpast, een half uur geleden !

— En... heeft u daar een bewijs voor afgegeven ?

— Natuurlijk ! als je 138 neemt, krijg je er ook een !

Drew wilde zich nog verzetten, toen de kalme stem van Raffles, aan wien niets ontgaan was, klonk :

— Neem 138, Drew !

De kleine man keek hem slechts even aan en zei toen kort :

— Ik leg een claim op 138 !

De beambte nam een formulier uit een standaard, begon het in te vullen, stempelde het, dateerde het, vloeiende het af, vouwde het op en stak het Drew toe.

Hij sprak al met de volgende man, toen Drew uit de rij schuifelde en met een doodsbleek gelaat voor Raffles kwam staan, die de hand op zijn schouders legde en zachtjes zei :

— Verlies de moed niet ! Het is duidelijk dat hier geknoeid is. Flannagan heeft zich vergist, maar opzettelijk ! Hij ligt met de dieven van uw claim onder een deken.

— Maar, hoe kon het mogelijk zijn ? stotterde Drew. Ik zeg u dat niemand er iets van wist !

— Het staat vast dat men het wel heeft geweten ! Misschien is gisteren ons gesprek afgeluisterd en gij moet u herinneren, dat gij het cijfer van het grondstuk hebt genoemd, misschien heeft men in uw bagage gesnuffeld, hoe dan ook, iemand heeft het geweten, en is u voor geweest ! Het helpt niet of we hier staan praten, er moet gehandeld worden en vlug ! Wij zullen hier als onze eigen rechters moeten optreden ! Ik begrijp nu ook beter de betekenis van de lachende tronies van de kerels daarbuiten ! Nu, wij zullen eens zien, wie het laatst lacht !

— Maar waarom, hebt ge mij 138 laten nemen ? Ik zal er niets aan hebben !

— Toch wel ! want nu worden wij de naaste bureu van de dief en dat kon hem wel eens schade berokkenen !

Toen Raffles naar buiten trad, was er niets op zijn strak gezicht te lezen. Hij keek alleen maar aandachtig naar de gezichten van de spotters en hij wist dat hij die tronies nu nooit meer zou vergeten.

Toen liep hij dadelijk op Brand en Henderson toe en beval zacht :

— Terug naar het logement ! Wij moeten onmiddellijk op weg !

— Zonder munitie ? riep Brand uit.

— Die zullen wij ons aanschaffen ! En als het moet, met geweld. Bedenk dat de claimdief ons maar drie kwartier vooruit kan zijn !

Haastig liepen zij terug naar het logement en de eerste die zij zagen, was Flannagan, die met en bleek, ontwaan gezicht heen en weer liep voor zijn huis en onmiddellijk begon te jammeren nog voor Raffles iets had kunnen zeggen :

— Vreemdeling, u moogt het mij niet aanrekenen ! Ik werd gedwongen ! U kent die schobbejakken niet. Ze zouden mij vroeg of laat overhoop geschoten hebben, als ik geweigerd had. Ik ben maar een arme drommel en zij zijn met zovelen ! Ik moest...

— Genoeg ! viel Raffles hem streng in de rede. Je bent nu eenmaal geen held, Flannagan. Je hebt een gemene streek begaan, maar ik wil erkennen, dat je leven op het spel stond. Maar dat doet het nu ook, als je mij niet onmiddellijk zegt, wie de claim van deze man gestolen heeft !

Flannagan scheen slechts een ogenblik te aarzelen en antwoordde toen, schuw rondziende :

— Dave Hurry heeft het hem gelapt, vreemdeling ! Ik zou het u nooit hebben durven zeggen, maar hij beroemt er zich op ! Hij weet wel dat dat kleine papiertje hem dekt ! Dat gaat hier nu eenmaal zo, wie het in zijn binnenzak heeft die is de meneer !

— Mooi zo ! Dan zal ik wel zorgen, dat ik het dezer dagen in de binnenzak van de ware rechthebbende tover ! zei Raffles grimmig.

— Ik waarschuw u, vreemdeling, pas voor hem op ! zei Flannagan bevend. Hij is niet alleen. Hij is er heengetrokken met zes anderen ! En ze zijn goed voorzien van alles ! Terwijl u zelf...

— Zo, daar weet je ook al van ? Het is waar, men heeft mij geen munitie willen verkopen, maar ik denk ze toch

wel te krijgen! Heb jij zelf geen voorraad, Flannagan?

— Op mijn woord niet, mijnheer! Ik bezweer het u, bij wat mij het liefste is op aarde!

— Ik geloof dat je dan zou moeten zweren bij je maag, Flannagan, zei Raffles. Wil je ons toestaan, je huis te doorzoeken?

— Onmiddellijk! zei Flannagan dadelijk. Zoek in alle hoekjes en hang mij op, als u meer dan twintig patronen vindt!

Raffles zag de man eens goed aan en hij begreep dat hij de waarheid sprak. Hij betaalde vlug wat hij schuldig was en zei kortaf:

— Over een half uur vertrekken wij. Of neen, wij spannen de slede in. Die hebben wij nodig. In welke richting is de politie weggetrokken?

— Naar 't Zuiden, mijnheer! Ik denk dat zij «Rode Jakel» naar Fort Joekon brengen. Maar het zal niet vlug gaan. Want zij moeten ondertussen nog een anderen kerel opsporen, een man die twee agenten moet hebben neergelegd. Dat wordt de strop voor hem als ze hem te pakken krijgen! Maar dat zal niet zo gauw gebeuren, want Ole de Zweed is sluw en gevaarlijk.

— Hoe is zijn naam? vroeg Raffles.

— Garfström! Ole Garfström. De pelsjagers haten hem als de pest, want hij haalt hun vallen leeg en steelt hun vellen.

Henderson had intussen de stal reeds geopend, de honden werden naar buiten gebracht en voor de grote slede gespannen. De riemen werden voor de grote slede gespannen en vastgesnoerd. Een ogenblik daarna gleed het voertuig terwijl de honden uitgelaten blaften en Chopin vrolijk rondsprong over de harde sneeuw de straat af.

Voor de winkel van Harvey riep Raffles een kort bevel, de honden stonden stil en Brand liet de slede dompen.

— Ik verzoek u, Drew, op de honden en op de slede te passen. Wij anderen hebben hier een kleinigheid te verrich-

ten. Ik hoop binnen een kwartier terug te zijn.

Hij zei nog snel iets tot Henderson en Brand en trad daarop de Bazar binnen. Zij volgden hem op de voet en Chopin ging aan zijn zijde.

Harvey stond achter zijn toonbank, ervoor stonden een drietal gouddelvers, die onderhandelden over de aankoop van een paar hondentuigen. Raffles trad onmiddellijk naar voren en zei op zijn vriendelijkste toon:

— Een ogenblikje, heren! Gij hebt waarschijnlijk minder haast dan ik! Mijnheer Harvey, hebt gij nog altijd geen munitie te koop?

De winkelier vertrok zijn gezicht en zei toen nors:

— Dat heb ik u gisteren reeds gezegd! Neen, ik heb geen munitie! En maak nu dat je mijn zaak uitkomt, of anders...

Hij had de hand reeds naar zijn revolver gebracht, maar juist toen hij de kolf greep sprong Chopin sneller als de gedachte op de toonbank en omvatte met zijn vreselijk gebit de onderarm van de man. En die mocht zich gelukkig achten, dat hij dikke manchetten van varkensleder droeg, die tot bijna aan de elleboog reikten, anders zou de hond het been zeker hebben verbrijzeld. Zoals het nu was, was het ruimschoots voldoende, om hem machteloos te maken. Henderson greep hem met een luide lach in de nek en trok hem over zijn toonbank heen, alsof hij een klein schoothondje ware geweest. Toen wipte hij de revolver uit de holster, trok de doodsbleke winkelier overeind en zei bars:

— En nu verroer je u niet, of wij worden boos!

De drie klanten hadden een ogenblik zeer verbaasd staan toekijken en wilden nu wegsnellen, misschien om hulp te halen, toen de metalen stem van Raffles klonk:

— Wie van u lieden een voet verzet, heeft dat voor de laatste maal gedaan! Het spijt mij, als gij haast mocht hebben, maar ik zal u niet lang ophouden, het hemd is nu eenmaal nader dan

de rok. Ga daar in die hoek staan en verroer je niet. Uw handen op! Zo is het goed!

Raffles plaatste Brand met twee revolvers gewapend voor de drie mannen en zei laconiek:

— Als een hunner een voet mocht verzetten, schiet je hem neer! Wij hebben helaas niet veel keus! Ben je klaar Henderson?

Deze vraag was gericht tot de reus, die bezig was, de verdoofde winkelier met een dik touw te binden.

Hij stond nu op en zei:

— Ik ben gereed en tot uw dienst!

Nu begonnen Raffles en Henderson haastig een stelsmatig onderzoek van de winkel en zij hadden al zeer spoedig gevonden wat zij zochten in een soort kelder onder het huis.

Daar stonden kisten vol munitie van allerlei aard en Raffles koos er vlug uit wat hij nodig had en liet de reus de kisten in de winkel dragen.

Toen hij had wat hij meende nodig te hebben, haalde hij een bankbiljet te voorschijn, stak het met een punaize in de houten toonbank vast en zei luchtig:

— Dat is stellig meer dan voldoende om hem schadeloos te stellen! Neem die mannen hun revolvers af, werp ze naar beneden, in de kelder en sluit de deur! Zij mochten er eens een gebruik van willen maken, dat ons niet aanstaat!

— Ik denk er niet aan, jullie voor

goed te ontwapenen, bedenk dat wel! Zodra wij weg zijn, laat ik jullie vrij, deze schelm weer te bevrijden!

Het bevel werd opgevolgd en kletterend vielen de revolvers op de harde grond daar beneden. De kelderdeur werd gesloten en toen begaven de drie mannen zich vlug naar de slede, waarbij Drew tamelijk ongerust en niet wetende wat daar binnen voorviel, stond te wachten.

— Hij heeft zijn ammunitie verkocht! zei Raffles kortaf, bij wijze van verklaring. Wel is waar tegen zijn zin, maar dat doet er niet toe! Vlug wat!

De kisten werden opgeladen en een scherpe kreet klonk, die het span honden overeind joeg, en hen deed aantrekken, met een kort, schel geblaf.

Toen Raffles de nederzetting ongeveer een mijl met een slede achter zich had, op weg naar het Noorden, was het vastgeprikt bankbiljet van de toonbank verdwenen, de lade was leeg geplunderd, de heer Harvey lag nog altijd gebonden en half bewusteloos, midden in zijn winkel en van de drie klanten was niets meer te bespeuren.

Tien minuten daarna trok sergeant Malony van de bereden politie met twee manschappen langs de winkel, zag daarbinnen iets verdachts en vond, wat wij daareven beschreven hebben.

Maar Raffles wist van dat alles niets af, toen hij naar het Noorden trok, naar Vak 138... op het spoor van de claimdieven.

HOOFDSTUK VI.

TUSSEN TWEE VUREN.

De honden waren sterk en goed uitgerust, de slede was niet al te zwaar en men vorderde tamelijk snel. Na ongeveer een uur gaans had men Drew op de slede geplaatst, want het bleek maar al te duidelijk dat hij niet in staat zou zijn, met dezelfde snelheid voort te blijven gaan op zulke lastige dingen als sneeuwschoenen zijn voor hen, die

er zich niet goed op geoefend heeft.

En zij moesten voorlopig nog gebruikt worden, want het had enige uren achtereen gesneeuwd en de laag was nog tamelijk klevig. Zodra zij bevroren was, zou men de sneeuwschoenen kunnen afgespen. Drew zelf beklagde zich hier bitter over en zei een paar malen:

— Ik ben u tot last en ik weet wat u wel bewogen kan hebben, zoovel te doen, voor iemand die u volkomen vreemd is.

— Laten wij zeggen dat het mijn zucht naar rechtvaardigheid is! had Raffles glimlachend geantwoord.

— Maar wilt ge mij niet zeggen wie gij zijt? Eigenlijk ken ik uw naam niet eens!

— Die doet er ook heel weinig toe! Wie weet is het maar beter, dat gij hem niet leert kennen! Onze waard in de nederzetting kende mij als « Mijnheer Burke », laat ik dat ook voor u zijn! Deze heer heet Brunt, Charles Brunt en die reus daar is mijn trouwe chauffeur James Henderson!

— Ik zal die namen nooit vergeten! had Drew eenvoudig gezegd, maar met een trillende stem. En ik hoop vurig, dat uw hulp u geen nadelen zal berokkenen! Gij hebt u reeds te veel vijanden gemaakt!

— O, in deze streken verwacht men niets anders! Iedereen moet hier maar voor zich zelf zorgen.

Men was snel verder getrokken en had voortdurend een tamelijk diep sledespoor gevolgd, dat volgens Drew alleen maar in de richting kon leiden van de plek, die bekend was als Vak 137. Zijn vriend had hem alles duidelijk uiteen gezet en hij keek dan ook onophoudelijk om zich heen, teneinde zich te vergewissen, dat men op de goede weg bleef.

En Raffles had hem een geweer gegeven en onder het voortgaan leerde Brand hem vol ijver de behandeling van dat vuurwapen. Tot tweemaal toe kon hij zijn lessen aan de praktijk toetsen, want tweemaal stak op korte afstand een sneeuwhaas de weg over en de tweede keer raakte Drew zowaar het dier, tot zijn grote vreugde en trotse blijdschap.

Het kwam juist van pas, want een kwartier later hield de kleine karavaan stil, aan de zoom van een klein bos.

Het terrein was heuvelachtig geworden en men had reeds een paar malen de honden moeten bijstaan, om de sle-

de tegen een helling op te duwen. Verderop, omstreeks tien mijlen naar het Noorden werden de heuvels steeds hoger en de weg zou daar niet zo gemakkelijk meer zijn.

Het spoor was nog altijd zichtbaar, twee diepe geulen in de sneeuw die nog niet waren overbrugd met een dun laagje ijs, ten bewijze dat hier nog niet zo lang geleden een slede was voorbijgegaan, maar van de dieven zelf was nog niets te zien.

De plek was goed gekozen voor een kort oponthoud. De bomen stonden dicht bijeen, op de top van een lage heuvel en hielden de wind een weinig tegen, die met kracht uit het Noorden blies. Bovendien kon men de vlakke tientallen mijlen ver overzien, in de richting van de nederzetting.

Er werd een vuur ontstoken en Henderson bereidde de geschoten sneeuwhaas met een handigheid en een vlugheid, die menig hotelkok hem mocht benijden. Er werd een kostelijke soep van gemaakt, maar er deden zich omstandigheden voor die voor gevolg hadden, dat dit smakelijk voedsel niet geheel kon worden genuttigd.

Want toen Drew, die zeer scherpe ogen bleek te hebben, over zijn schouder heen in de richting van de nederzetting blikte, liet hij zijn tinnen, tot de rand gevulde lepel weer zakken, verschoot van kleur en riep:

— Daar naderen mensen!

Allen keken dadelijk in de aangeduide richting. In tijden als deze brengt negen van de tien malen de nadering van onbekenden meer gevaren dan voordelen met zich mede! Raffles had haastig zijn kijker uit het foudraal gehaald, bracht hem voor het oog, tuurde er aandachtig door en zei toen lachconiek:

— Politie!

— Weet je het zeker? riep Brand verbluft uit.

— Ik kan mij niet vergissen! Het zijn de blauwe jekkers van de bereden politie. Hun zes honden zijn ook op de reglementaire wijze aangespannen.

— Maar wat doen zij hier? riep Brand uit.

— Misschien zijn zij op het spoor van dezelfde mannen, die wij achtervolgen? opperde Henderson.

— Dat is niet heel waarschijnlijk! gaf Raffles ten antwoord. Voor zover ik de wetten ken, zou de politie niet het minste recht hebben, Hurry en zijn mannen te arresteren, tenminste niet voor het registreren van een claim! Bedenk dat zij volstrekt niets gestolen hebben, naar de letter van de wet! Zij hebben eenvoudig misbruik gemaakt van wat zij afluisterden, maar dat is nu eenmaal niet strafbaar! Zij hebben betaald voor hun registratiebiljet, dat alles is volkomen in orde! De politie zou zeggen, dat mijnheer Drew er dan maar eerder had moeten zijn! Neen, ik ben zeker dat de politie niet naar hen zoekt!

— Naar ons dan soms? riep Henderson grimmig.

— Misschien, James!

Raffles had zijn Zeiss weer voor het oog gebracht, bleef enige tijd kijken en zei tenslotte:

— Er zijn drie mannen in het blauw en dan is er nog een vierde bij, wiens gezicht ik nog niet goed kan onderscheiden, maar het is een korte, dikke man, met een groot, wit gezicht!

— Harvey, schreeuwden Brand en Henderson als uit een mond. Het kan ook niet anders!

— Wat bedoel je? vroeg Raffles langzaam, terwijl hij Brand met een waarschuwende blik aanzag.

Deze zweeg plotseling en mompelde iets voor zich heen. Maar Drew begon ernstig, terwijl hij zijn hand op de arm van Raffles legde:

— Mijnheer Burke, gij behoeft om mijnentwille niets te verzwijgen? Ik heb natuurlijk aanstonds begrepen, dat Harvey u die munitie niet goedschiks had verkocht! Gij hebt ze waarschijnlijk...

— Niet gestolen, mijnheer Drew, stel u gerust! antwoordde Raffles glimlachend. Het is waar dat wij hem hebben moeten dwingen om ze ons te ver-

kopen, maar ik heb er dan ook minstens viermalen de werkelijke waarde voor betaald, zelfs in aanmerking nemend, dat patronen hier zelfs bijna even kostbaar zijn als honden! Ik heb honderd dollar voor hem achter gelaten!

— Maar als dat zo is, dan begrijp ik werkelijk niet...

— Ik zelf kan het even min goed vatten, mijnheer Drew! Maar wij zullen het nu spoedig genoeg weten. Daar zijn onze vrienden van de politie al en ik heb op dit ogenblik geen lust, en ook geen aanleiding om die brave kerels met gewerschoten te ontvangen!

De slede van de politie was op dit ogenblik geen twee honderd meter meer verwijderd en naderde snel, getrokken door zes krachtige, goed gevoede, grote honden. En na een ogenblik kon men zelfs met het blote oog de man herkennen, die op zijn sneeuwschoenen snel langs de slede voortging. Het was inderdaad Harvey, de dikke winkelier!

En zo kwam het, dat die heerlijke hazesoep niet verder werd genuttigd en ijskoud werd! Want de slede stond nog niet eens geheel stil, of Harvey begon al te schreeuwen, met een stem die van drift oversloeg:

— Ja, dat zijn zij! Dat zijn de kerels, die mij bestolen hebben! Sergeant, neem hen dadelijk gevangen! En geef me mijn geld terug, jullie schurken.

Raffles was opgestaan en zei rustig, de man koeltjes aanzieude:

— Ik kan mij de reden van uw optreden volstrekt niet voorstellen, mijnheer Harvey! Ik ontken niet, dat ik zonder uw toestemming een paar kisten met patronen uit uw kelder heb laten halen, die u mij gisteren avond geweigerd hebt, ofschoon ik ze dringend nodig had, maar ik heb u er zeer ruim voor betaald, het viervoud van wat gij in billijkheid voor die munitie had mogen vragen!

— Een leugen! riep Harvey woedend uit! Wat praat je van betaald, man? Je hond heeft me eerst half verscheurd, hij zit me nu al weer aan

te kijken, alsof hij me wil aanvliegen en ik verzoek je om hem vast te houden, als je niet wil dat ik hem neerschiet. Toen heeft die grote kerel daar me over mijn eigen toonbank heenge trokken en ik ben bewusteloos geraakt, terwijl jullie me gebonden hebt! Ontken je dat soms?

— Ik denk er niet aan! Het was de enige manier om rustig te kunnen werken! verzekerde Raffles bedaard. Maar voor dat alles heb ik je ruim schade loos gesteld door U honderd dollar te betalen.

— Maar voor de duivel, je hebt me niets betaald, geen cent! brulde de kleine, bleke man, half uitzinnig van woede.

— Ik heb het biljet met een punaize op uw toonbank vastgestoken! ging Raffles met stemverheffing voort.

— Praatjes! loeide Harvey. Er is geen woord van waar! Toen ik weer bij kennis kwam, lag ik nog altijd met die vervloekte touwen om mijn armen en benen heen! Ik ben gaan schreeuwen en tot mijn geluk kwam juist die brave sergeant Malone met zijn mannetjes voorbij! Zij kunnen zelf getuigen, dat ze me hebben moeten losmaken! En wat vond ik, mooie mijnheer? Geen biljet van honderd dollar, zoals je durft volhouden, maar een opengebroken winkella, waaruit jullie bij de duizend dollar hebben gestolen, stofgoud, papiergeld en zilver! Geef me dat dadelijk terug en dan voort met jullie, naar de gevangenis!

Raffles staarde de man een kort oogenblik met gefronste wenkbrauwen aan. Het drong nu plotseling tot hem door, welk een grote onvoorzichtigheid hij begaan had, door die drie kerels, die hij volstrekt niet kende, bij de gebonden man achter te laten, terwijl die zijn bewustzijn nog niet herkrege had! Het was zo duidelijk als de dag, zij hadden van de gunstige gelegenheid gebruik gemaakt, niet alleen om het biljet van honderd dollar te stelen, maar ook om vlug de primitieve winkella open te breken en leeg te halen! En nu pas zag hij, dat hij zich inder-

daad in een gevaarlijke toestand bevond.

Malone, die nog niets gezegd had, vroeg nu:

— Erkent u wat die man daar zegt, Mijnheer?

— Alleen het begin, sergeant! antwoordde Raffles bedaard. Ik herhaal: Ik had schietvoorraad nodig, hij wilde mij die niet verkopen en ik hem er toe gedwongen, omdat ik wist dat hij ze had! Ter betaling heb ik honderd dollar op zijn toonbank vastgestoken. Dat is de waarheid. Van wat hij verder verteld weet ik niets. Of om duidelijker te zijn, ik vermoed iets! Die drie kerels die in de winkel waren hebben gezien, dat hij nog versuft was en zijn er met het biljet en het geld in de lade van door gegaan!

— Ja, dat kun je gemakkelijk zeggen! hoonde Harvey.

— Waren er drie mannen in je winkel, Harvey? vroeg Malone.

— Welzeker! Dat ontken ik niet!

— Hebben die je dan niet beschermd?

— Zij wilden wel, sergeant, maar zij konden niet! zei Raffles op zijn beminnelijkste toon. Ik was natuurlijk wel verplicht, dat te beletten, door hen tijdelijk te ontwapenen! Is dat strafbaar?

Malone krabde zich eens achter het oor en antwoordde toen:

— Dat is niet zo gemakkelijk te beantwoorden. Dat hangt van de omstandigheden af!

— Het is duidelijk dat die drie kerels hem bestolen hebben, hernam Raffles.

— Doorzoek hem! dan zul je mijn geld wel vinden! brulde Harvey.

— Had je u bankbiljetten gemerkt? vroeg Malone weer.

— Dat niet, maar ik zal ze toch dadelijk herkennen! En al was dat niet zo, je denkt toch niet dat ik gek ben? Wie anders kan het gedaan hebben?

— Luister eens, sergeant, begon Raffles rustig. Het is veertig grader onder nul en je zult wel niet van ons

vergen, dat we ons tot op het hemd ontkleden om je tonen dat wij geen gestolen geld bij ons hebben. Stofgoud zou je bij voorbeeld vruchteloos bij ons zoeken en maar zeer weinig zilver voor geen waarde van tien dollar! En het papieren geld is mijn eigendom! Wij hebben thans een zaak te verrichten, die geen uitstel kan dulden en die ons naar het Noorden voert. Maar ik wil je het voorstel doen, ons dadelijk ter beschikking van de justitie te stellen, zodra die onderneming tot een goed einde is gebracht. In die tussentijd echter zouden jullie wel eens naar die kerels kunnen zoeken, die in de winkel van deze man waren. Ik zal je mijn pas laten zien en die van mijn vrienden. Wij zijn Engelsen. Ik ben in het bezit van twintigduizend dollar. Komt het je waarschijnlijk voor, dat zulke lieden zich vergripen aan een winkellade?

— Je hebt je wel vergrepen aan mijn amunitie! schreeuwde Harvey.

— Waarvoor ik je ruimschoots heb betaald! was het antwoord van Raffles. Wat is je voornemen, sergeant?

Malone scheen nogmaals wijsheid te willen putten uit het haar achter zijn oren en raadpleegde toen met de blik zijn twee ondergeschikten, die tot dusverre geen woord hadden gezegd en zich alleen maar zodanig hadden opgesteld, schijnbaar zonder erg, dat ze het kleine troepje dadelijk onder vuur konden nemen. Ieder hunner had zijn revolver ter hand genomen.

— Het is een drommels lastige zaak, begon de sergeant toen langzaam en ik ben bang dat ik wel verplicht zal zijn u mee naar het Zuiden te nemen, mijnheer!

— Waarheen?

— Naar fort Joekon!

— Maar dat ligt zeven dagen gaans hier vandaan! riep Raffles uit. Ik verzoek je, nog eens na te denken, sergeant! Welke waarde heeft de getuigenis van deze man? Hij erkent zelf dat hij bewusteloos was, hoe kan hij dan met zekerheid weten, dat wij en

niet de drie andere kerels de diefstal gepleegd hebben?

— Omdat ik de drie mannen ken, het zijn vrienden van mij! riep Harvey uit. Die zullen mij niet bestelen!

Het bleef nog even stil en toen zei Raffles vastberaden:

— Dan doe ik deze oplossing aan de hand! Deze heer beschuldigt in hoofdzaak mij, niet mijn vrienden. Hij zal wel voldaan zijn, als ik alleen mee terugkeer, sergeant! In de nederzetting gekomen, zal ik mij eens met je zogenaamde vrienden bemoeien, Harvey, en ik geloof je te kunnen verzekeren, dat je binnen 24 uren je eigen geld terughebt! Wordt dat voorstel aangenomen?

Weer scheen Malone even te moeten nadenken en toen zei hij:

— Dat voorstel lijkt me niet onbillijk. Wat dunkt je er van, Harvey.

— Ik heb er niets tegen! bromde de winkelier. Maar ik ben benieuwd, hoe hij het zal aanleggen, als zij blijven ontkennen!

Raffles glimlachte, vroeg Malone zijn potlood te leen en schreef niet zonder moeite daar zijn dikke handschoenen hem in de weg waren, iets in diens notaboekje. Daarop zei hij, nog altijd met dezelfde glimlach:

— Als je dat in de zak van een der kerels vindt, Malone, zul je me toch wel geloven?

— Ja, dan valt er natuurlijk niet aan te twifelen! meende de sergeant, terwijl hij zijn boekje dichtklapte en in de zak stak. En maak u nu gereed om mee terug te gaan, mijnheer! Uw naam?

— Ik heet Burke! Maar ik heb nog een voorwaarde! Die drie kerels kennen mij natuurlijk nog en zullen hun maatregelen nemen!

— U bedoelt dat ze u een kogel door het lijf zullen jagen? vroeg Malone.

— Dat ook, maar dat zou niet het ergst zijn! Zij zouden wel eens aan de haal kunnen gaan en dan zou alles voor mij verloren zijn! Je moet me dus toestaan, mij een beetje te vermommen, sergeant! O, ik verzeker je

dat ik daar verstand van heb! Zie je, ik heb heel wat beroepen bij de hand gehad, ook dat van acteur! En jij zult er bij zijn, als ik de kerels ontmasker! Is dat afgesproken?

— Mij dunkt dat ik daar mijn goedkeuring aan kan hechten! zei Malone plechtig. Vooruit dan maar! Waar gaan uw vrienden heen?

— O, die trekken wat verder naar het Noorden! antwoordde Raffles luchtig. Ik zal hen spoedig genoeg weer hebben ingehaald! Een paar worden met hen, als gij het toestaat! Zonder die toestemming af te wacht-

ten trad Raffles op Brand toe en zei haastig en fluisterend:

— Tracht zo spoedig mogelijk nr 138 te bereiken. Doe niets, voordat ik terug ben, tenzij het noodzakelijk mocht zijn, doordat de andere partij de eerste zet doet. Bedenk dat zij in de meerderheid zijn. Geen onvoorzichtigheden.

— Ik beloof het je! zei Brand, Raffles de hand drukkend. Wat doe je met Chopin?

— Ik denk dat ik hem meeneem, hij kan mij van nut zijn! Adieu en houd Henderson in toom!

HOOFDSTUK VII.

EEN SCHOT DAT BIJTIJDS KWAM.

Het was duister toen de slede met de politiemannen en de man, die onder zulke vreemde voorwaarden als hun arrestant moest worden beschouwd, weder in de nederzetting terugkeerde.

Harvey keerde onmiddellijk naar zijn winkel terug en hij kreeg het strenge bevel van Malone, tegen niemand iets te zeggen van hetgeen er gebeurd was. Men mocht de mannen, die door Raffles beschuldigd waren niet waarschuwen.

Wat de sergeant betreft, hij begon hoe langer hoe minder te geloven aan de schuld van de Engelsman, die zo rustig in zijn slede zat en opgewekt praatte over alles en nog wat. Hij zag er volstrekt niet uit als een ordinaire ladelichter. Hij sprak beschaafd en had blijkbaar het grootste gedeelte van de wereld al gezien.

Het bleek dat de drie politiemannen hun intrek hadden genomen in het zelfde logement, waar Raffles en zijn vrienden vertoefd hadden en waar Flannagan de scepter voerde.

Dat was in zekere zin een tegenslag, want de sluwe waard zou Raffles natuurlijk onmiddellijk herkennen en misschien wel de drie kerels op de hoogte brengen. Hij scheen een hei-

lige eerbied te hebben voor de messen en de revolvers der gouddelvers.

Maar ook nu wist Raffles raad! Hij zei tot Malone, toen de slede aan het begin van de nederzetting stil stond:

— Een groot deel van ons welslagen is afhankelijk van de vraag, waar de drie dieven op dit ogenblik zijn. Indien ze uit de nederzetting verdwenen zijn, dan ziet het er leelijk voor mij uit. Zo niet, dan kan het niet lang duren, of wij hebben hen gevonden. Ik stel daarom voor, dat een van de heren bij mij blijft ter bewaking! Gij hebt mij mijn revolver en mijn geweer afgenomen, en ik ben dus weerloos! Ik zal dan mij gaan vermommen en wij spreken af, dat ik mij bij u voeg in de gelagkamer van Flannagan! De gelagkamer in zijn logement schijnt hier om zo te zeggen het brandpunt van vermaak te zijn en het zou mij daarom niets verwonderen als wij de drie dieven vonden, mits zij nog hier zijn!

Malone beraadslaagde op gedempte toon even met zijn mannen en toen splitste zich de stoet. Een der agenten bleef bij de ontwapende gevangene, bij wie Chopin zich onmiddellijk aansloot en Malone ging met de ander rechtstreeks naar het logement. Zij

zouden daar voorgeven, dat zij de dief reeds gepakt hadden.

Zodra Raffles met de agent alleen was, zei hij:

— Wij zullen naar het huis van Harvey gaan! Ik denk dat hij wel heeft wat ik nodig heb, om mij te vermommen! Het zal wel geen kunstwerk worden, maar gelukkig is de verlichting bij onze vriend Flannagan tamelijk zwak. Kom mede, Chopin!

Zij gingen op weg. Nu en dan wierp de agent, een stoere kerel, met de schouders van een buffel, een verwonderde blik op zijn arrestant, die de gehele zaak als een goede grap scheen te beschouwen. Als het ware op de hielen van de niet weinig verbaasden Harvey betraden zij diens winkelhuis, dat hij aan de hoede van een vriend had moeten toevertrouwen. Knorrig en argwanend bracht hij alles wat Raffles hem vroeg. En onder de ongelovige blik van de agent, toverde Raffles al heel spoedig alles bijeen, wat hij nodig dacht te hebben.

Harvey bleek arabische gom in voorraad te hebben. In de beschaafde wereld pleegt de acteur deze gom op te lossen in aether en verkrijgt aldus het plakmiddel, waarmede hij knevels en baarden op zijn gelaat bevestigt. Aether had Harvey wel niet, maar wel terpentijn en daarmede behielp Raffles zich dus maar. Er was ook werk in de winkel, dat wil zeggen uitgeplozen touw, dat de zeeman gebruikt om de naden in zijn vissersschuit te breeuwen en hier werd het toegepast om de naden in de planken van de huismuren dicht te stoppen en vervolgens met teer te bestrijken.

Van dat werk nu vervaardigde Raffles heel handig en vlug een baard van een heel natuurlijke, vuilgrijze kleur en hij voegde er een knevel aan toe en plakte zich dit mannelijk sieraad op het gelaat. Een soort van pruik volgde, wel is waar zonder hoofdkap, maar die bleef zitten door middel van de bonte muts. Met roodaarde, aangelengd met wat water gaf hij aan zijn gelaat een dieprode tint. Wat geplou-

touw, vastgeplakt op de wenkbrauwen verborg die volkomen en Harvey zelf gaf een schreuw van verbazing, toen Raffles eindelijk opstond: een oude man, met geboge rug, diepe groeven weerszijden van de neus, kuchend en stijf van ouderdom!

— Mijnheer, ik heb in mijn leven veel bijgewoond, begon de politiemann, maar dit is een staaltje...

— Bewaar de rest maar tot later, vriend! viel Raffles hem lachend in de rede. Nu dadelijk naar Flannagan! Harvey, je wacht hier op ons, tot je een boodschap krijgt en je houdt de hond zolang bij je! Sluit hem op. Zorg er voor, dat hij niet ontsnapt en alles bederft!

— Waarom draagt u mij niet op, een partijtje te worstelen met een tijger, zei Harvey knorrig! Daar is een berg-hok, sluit hem zelf maar op!

Raffles riep de hond, sprak hem toe, streekte de ruige kop en kreeg er hem met enige moeite, in het donkere berghok. Hij en de agent hoorden het dier nog zachtjes janken, toen zij reeds buiten waren, op weg naar het logement van Flannagan.

— Ga alleen binnen, anders mochten zij eens argwaan opvatten! begon Raffles. Ah, ik zie het al, je wantrouwt mij nog, vriend! Nu, dan zal ik het eerst binnen gaan! Doe of je mij niet kent en voeg je dadelijk bij je makkers. Als de drie mannen er niet zijn, zal ik een glas whisky drinken, dadelijk weer vertrekken en dan volgen jullie mij naar een tweede logement!

Maar zij waren er wel degelijk! Raffles had, diep gebukt lopend, nauwelijks een voet in de gelagkamer gezet, of hij zag de drie mannen niet ver van de toonbank zitten, blijkbaar in de beste stemming en in gezelschap van even zoveel vrouwen, sterk geschminkt en die van plan schenen te zijn, hun aandeel in de buit op te eisen. Zij schenen al meer te hebben gedronken, dan goed voor hen was en schreeuwden luid.

Niemand lette op de oude man die daar binnenstropelde en die niet

ver van het drietal af ging zitten. Maar voor hij dat deed wendde hij het ge-
laat naar de drie agenten en kneep zijn
rechter oog dicht, het afgesproken te-
ken, in geval hij de drie mannen hier
zou vinden.

De oude man was dicht bij het drietal
neergevallen en haalde dadelijk
een spel kaarten te voorschijn, zoeven
bij Harvey gekocht, keek een van de
kerels met zijn half dichtgeknepen
oogjes aan en vroeg uitnodigend :

— Spelletje kaart?

De man nam Raffles eens op, stootte
zijn makkers aan, lachte brullend en
zei toen :

— Als je met alle geweld je geld
wilt verliezen, oud karkas, kom dan
maar hier !

En het spel begon. Dadelijk stonden
er enige nieuwsgierigen om hen heen,
die belangstellend toekeken. Het spel
kon ongeveer tien minuten geduurd
hebben en de man had reeds vrij wat
gewonnen, tot grote woede van de
ander, toen die zijn hand in zijn zak
stak en tot Flannagan schreeuwde :

— Jij daar, Pat ! Die oude schooier
is knapper dan ik dacht ! Of ik heb te-
veel gedronken ! Kun je mij 100 dollar
wisselen ?

Het volgende geschiedde zo vlug,
dat bijna niemand goed begreep wat
er voorviel. De oude man had de pols
van de hand gevat, die het biljet vast-
hield en het was alsof die pols in een
bankschroef zat.

Met de andere rukte hij het biljet er-
uit en gaf het aan Malone, die was
toegestormd, met de woorden :

— Vergelijk het eens !

De sergeant klapte zijn notitieboekje
open, op de bladzijde, waarin Raffles
iets had neergekrabbeld, vergeleek het
daar opgeschreven nummer met dat
van het bankbiljet en zei luid :

— Je bent er bij, jongetje ! Zeg, geen
onbeschaamdheden !

De kerel had namelijk met zijn vrije
linkerhand zijn revolver trachten te
trekken, die op zijn rechter heup hing,
maar hij kwam niet heel ver, want de
twee manschappen ontwapenden hem

dadelijk. Toen was de zaak in een
ogenblik beslist, want in zijn woede
schreeuwde de kerel :

— Moet ik er alleen aan geloven ?
Zij hebben er toch ook aan mee ge-
holpen ? Het drietal was in een ogen-
blik geboeid en ontwapend.

Het gaf en ogenblik opschudding,
maar dat duurde niet heel lang, men
had in de gelagkamer van Pat Flanna-
gan wel heel andere dingen bijge-
woond ! Een der mannen ging Harvey
halen, die onmiddellijk zijn zogenaam-
de vrienden herkende, evenals een
paar goudstukken, waarvan hij met
zekerheid wist, dat ze hem hadden toe-
behoord en die uit hun zakken te
voorschijn kwamen.

Terwijl de dieven naar buiten wer-
de geleid, zei Raffles laconiek tot
Malone :

— Ik mag u zeker mijn geweer en
mijn revolver wel terug vragen ?

— Natuurlijk, mijnheer en ik moet
u om verschoning verzoeken, dat wij
het u zo lastig hebben gemaakt ! Maar
het was mijn plicht. Harvey had een
beschuldiging uitgesproken en wij ken-
den u niet !

— Dat is waar, je kende mij niet, gaf
Raffles toe en zonder de baard en de
knevel had Malone misschien een raad-
selachtig glimlachje om zijn lippen
kunnen zien spelen.

Harvey was plotseling een en al be-
hulpzaamheid geworden, nu hij zijn
honderd dollar en het grootste gedeelte
van zijn kasgeld weer terughad en
hielp Raffles zo snel hij maar kon aan
een kleine slede met een viertal trek-
honden.

Dat was voor één persoon voldoende.
Hij verkocht Raffles een tent, een
slaapzak, ketels, een lantaarn met een
paar kaarsen en hij wist dat hij uit-
stekende zaken deed, met een man,
die niet van afdingen hield en die het
heel natuurlijk scheen te vinden, dat
een gewone waskaars in deze streken
anderhalve dollar kostte.

Raffles rustte die nacht slechts vijf
uren uit, in het huis van Harvey, met
de trouwe Chopin naast zich en ging

de volgende morgen onmiddellijk op weg. Hij was een man van een geweldig uithoudingsvermogen en maakte dagreizen, die zelfs voor de krachtige honden bijna te lang schenen.

Drie dagen waren dan ook voldoende, om de grens te bereiken van het gebied, dat Drew met een claim belegd had. Hij had het spoor gemakkelijk kunnen volgen, want Brand had voor klein duimpje gespeeld en herhaaldelijk een voorwerp laten vallen, dat gemist kon worden: een ledig konservenblik, met een hoofdletter «R» bekrast, een patroonhuls aan een takje gebonden, enz. Reeds op een paar kilometers afstand waren ze herkenbaar, daar zij als goud fonkelden in de zon.

Het was in het begin van de vierde middag. Raffles ging voorzichtig voorwaarts, toen de stilte om hem heen eensklaps verbroken werd, door een paar korte, droge knallen, die zijn geïmpreerd oor onmiddellijk herkende als gewerschoten. Het was het korte, krakende geluid van een Winchester.

Chopin grōmde dadelijk woedend en scheen al te willen wegsnellen, maar Raffles riep hem terug. Hij bevond zich op dat ogenblik aan de voet van een vrij stijlen heuvel. Het sledespoor was reeds lang uitgewischt. Want het had zo sterk gevoren, dat de smalle geultjes, door de sledeijzers veroorzaakt, reeds geheel waren opgevuld met ijs.

Raffles begreep aanstonds, dat de beide partijen handgemeen waren geworden. Hij besloot de heuvel te beklimmen, van waar hij misschien het toneel van de strijd beter in oenschouw kon nemen.

Niet zonder moeite trokken de uitgeputte honden de kleine slede naar boven, waarbij Raffles hen hielp, maar voor hij de top bereikte liet hij de dieren neerliggen, wierp zich plat voorover en kroop op zijn buik verder, terwijl de schandere Chopin hetzelfde deed. Hij prees zijn gesternte, dat hij juist deze heuvel had uitgekozen, want

toen hij voorzichtig het hoofd oplichtte, kon hij inderdaad bijna het gehele terrein van de strijd overzien.

Voor hem strekte zich een dal uit. Geheel rechts kon hij, aan gene zijde van een lage heuvel de grote slede van Brand zien en twee gedaanten, die op hun buik lagen, zo goed als het ging achter een paar boomstronken verscholen.

Veel dichterbij hen was een derde gedaante te zien. Raffles zag aanstonds, dat het Brand was en waarom hij zich niet bij de twee anderen kon voegen. Hij zou dan namelijk een kleine vlakte hebben moeten oversteken en dat gaat niet zo snel, als de sneeuw een halve meter hoog ligt!

Die vlakte nu, dat was duidelijk, werd volkomen bestreken door het vuur van drie mannen en een vrouw, die aan de tegenovergestelde zijde van het kleine dal beschutting hadden gezocht achter een groot rotsblok, terwijl een vijfde persoon op ongeveer honderd vijftig meter afstand van Raffles neergeknield lag achter eenzelfde rotsblok, gereed om te vuren.

En toen zag Raffles plotseling tot zijn grote schrik, hoe Brand zich blijkbaar toch gereed maakte, die vlakte over te steken, om zich bij zijn makers te voegen! Hij wist blijkbaar niets van de aanwezigheid van die vijfde man! Daar ging hij reeds, lopend zo snel hij kon. Dat was niet heel erg snel, want zijn benen zakten tot halverwege de knie in de rulle sneeuw. En zijn hart dreigde stil te staan, toen hij zag, dat Brand plotseling in een sneeuwgat stapte en voorover viel.

Het geweer van de eenzame schutter achter de rotsblok werd onmiddellijk opgeheven. De zon schitterde even in de glanzende loop. Raffles richtte zich op een knie op, op gevaar af, door de anderen te worden gezien en te worden neergelegd. Zijn hand was vast toen hij zijn buks aan de schouder bracht. Hij wist dat het leven van Brand op dat ogenblik in zijn eigen

hand lag. Hij mikte zorgvuldig en vuurde. De man achter het rotsblok maakte een lichtsprong en viel ruggelings achterover. Hij bleef stil liggen. Dadelijk begonnen de anderen als dolle te schieten en de kogels floten Raffles om de oren.

Maar Brand was gered ! Hij had zich al weer op weten te richten en snelde zo vlug hij maar kon naar de beschermende slede.

Raffles ging dadelijk plat liggen en legde met twee welgerichte schoten even zoveel bandieten neer. Dit scheen voor de anderen 't sein te zijn, de zaak als verloren te beschouwen. Een soort van paniek greep hen aan, zij holden, gleden en buitelden de heuvel af, tot zij hun slede bereikt hadden. Zij ver-

drongen elkander om er maar het eers in te komen. Raffles hoorde het woeste geschreeuw waarmede zij de honden aanspoorden. Hij klom haastig naar de man die op Brand had willen vuren. Het was Hurry in hoogsteigen persoon. Hij was dood. De kogel was hem door het hoofd gegaan.

Raffles wentelde hem om, knoopte zijn dikken jekker open en vond onder het vest een smerige portefeuille. Hij opende ze. De claim voor nr 137 zat er in !

Met een tevreden lachje daalde Raffles in het kleine dal af, met zijn hoed zwaaiend naar Brand, die luid schreeuwde van vreugde.

En Chopin sprong als uitgelaten om hen heen.

De volgende aflevering bevat :

DE BERGDUIVEL

